

תפ"ח (חיפה) 20400-10-13 - מדינת ישראל נ' פלוני

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (חיפה) 20400-10-13 - מדינת ישראל נ' פלוני, תק-מח 2014(4), 21702(23/11/2014)";
{p.IDHidden{display:none

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 20400-10-13 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני הרכב כב' השופטים: מ. גלעד [אב"ד] ר. פוקס ד. פיש	
המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פמ"ח ע"י ב"כ עו"ד גב' יעל וייסהוף
נגד	
הנאשם	פלוני ע"י ב"כ עו"ד תומר נוה

הכרעת דין

איסור פרסום

אנו אוסרים פרסום כל פרט מזהה של המתלוננת ובני משפחתה וכן, כל פרט מזהה של הנאשם ובני משפחתו, היות והנאשם הינו דודה של המתלוננת.

כב' השופט ד. פיש

פתח דבר - כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם, פלוני, עבירות של מעשים מגונים בנסיבות אינוס (ריבוי עבירות)- לפי סעיפים 351(ג)(2) + 348 (ב) + 345 (א)(1) + 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. על פי כתב האישום, הנאשם הינו דודה של ע.ש. המתלוננת, ילדת 2006. ביום 29.7.13 הגיעה המתלוננת לעיר מלווה על ידי אביה, להתארח בבית הנאשם, שהתגורר בגפו, למשך מספר ימים. המתלוננת התארכה בבית הנאשם החל מיום 29.7.13 ועד ליום 31.7.13 ובמהלך אותם ימים ביצע בה הנאשם מעשים מגונים כמפורט להלן:

בשלוש הזדמנויות ביקש הנאשם מהמתלוננת לעסות את גופה. לבקשתו, שכבה המתלוננת על בטנה. הנאשם רכן מעליה, הרים את חולצתה והחל מעסה בידיו את גבה, זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. בשניים מהמקרים המשיך הנאשם והכניס את ידיו מתחת למכנסיה של המתלוננת, על ישבנה החשוף, ועיסה בידיו בחוזקה את ישבנה בסמוך לאזור פי הטבעת, זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.

בנוסף, במהלך שהותה בבית הנאשם, סייע הנאשם למתלוננת להתקלח. באחת הפעמים ביקש הנאשם לקלח את המתלוננת בעצמו, על אף שביקשה להתקלח לבדה. הנאשם נטל ספוגית וניקה את גופה של המתלוננת, תוך שהוא משפשף בחוזקה תוך גרימת כאב את הספוגית בישבנה ובאיבר מינה וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

3. עוד עולה מכתב האישום, כי ביום 31.7.13 הגיעו הנאשם והמתלוננת אל ביתו ביישוב כדי לחגוג את יום הולדתו. בעת שבתו של הנאשם יצאה מביתה לאסוף את ילדיה, התקרב הנאשם למתלוננת וביקש שתפתח את פיה. המתלוננת שאלה לצורך מה והנאשם השיב כי תראה בהמשך. המתלוננת עשתה כמצוות הנאשם ואז דחף הנאשם את לשונו לפיה של המתלוננת ונישקה ממושכות. סמוך לאחר מכן יצא הנאשם מן החדר ושוחח בטלפון. המתלוננת שפחדה מהנאשם הסתתרה מתחת לשמיכה שהיתה בחדר. לאחר שסיים לשוחח בטלפון, חזר הנאשם לחדר, שאל את המתלוננת מדוע היא מסתתרת מפניו, התקרב אליה ונישק אותה שוב בפיה, כאשר הוא מחדיר את לשונו לפיה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. הנאשם המשיך ונישק את המתלוננת עוד מספר פעמים. מיד לאחר מכן התקשרה המתלוננת אל אמה, כשהיא בוכה וביקשה לשוב הביתה. לבקשת האם ואבי המתלוננת, החזיר הנאשם את המתלוננת לביתה.

במעשיו המתוארים, ביצע הנאשם במתלוננת, קטינה בת משפחה, שטרם מלאו לה 16 שנים, מעשים מגונים שלא בהסכמתה החופשית לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

(בשל תקלה במערכת "נט המשפט" עומד הפרוטוקול מעמוד 77 באופן ידני והכרעת הדין תתייחס לעימוד זה).

ראיות הצדדים

עדי התביעה

4. מטעם התביעה הוגשו אימרות הנאשם בחקירותיו במשטרה (ת/1, ת/1 א, ת/2, ת/2א), חקירת המתלוננת מיום 20.8.13 וסיכום העדות מטעם חוקרת הילדים (ת/3, ת/3א, ת/3 א1, ת/3ב), מזכר מיום 6.10.13 (ת/4), מזכר מטעם חוקרת הילדים בנוגע לביטול חקירת הבנות מ' ול' (ת/5), טופס הזמנת חקירת המתלוננת מיום 18.8.13 (ת/6), אימרת ש'ש' - אביה של המתלוננת ואחיו של הנאשם (ת/7), תמליל חקירת נ'ש' - אחיה של המתלוננת מיום 3.10.13 וטופס סיכום עדותו (ת/8, ת/8א, ת/8ב), תמלול חקירת ש'מ', נכדתו של הנאשם (ת/9), אימרת מ'מ', בתו של הנאשם (ת/10) ואימרת א'ג', בתו של הנאשם, (ת/11).
5. מטעם ההגנה הוגשה אסופת מסמכים בנוגע לחקירת המתלוננת ונכדתו של הנאשם (נ/1- נ/4). עוד הוגשו מזכרים של משטרת ישראל (נ/5- נ/12), מסמכים רפואיים בנוגע למצבו הרפואי של הנאשם (נ/13- נ/13א) וכן אימרת י'ר'מ' בן דודתו של הנאשם, בנוגע לשיחה שערך עם אביה של המתלוננת ובמסגרתה טען בפניו כי הנאשם נוהג לנשק את בני משפחתו על שפתייהם (נ/14).

העדויות בבית המשפט

6. מטעם התביעה העידה **לירון בנבנישתי** - חוקרת ילדים מזה כשנתיים וחצי, אשר חקרה את המתלוננת במסגרת ההליך דנן. חוקרת הילדים הסבירה בעדותה על סמך מה קבעה את מהימנות המתלוננת בחקירה (עמ' 5 לפרוטוקול ש' 5-עמ' 6 ש' 21). היא הבהירה כי המתלוננת מתארת רצף של אירועים הנעים על פני 3 ימים, כאשר ישנו קושי למקם את רצף האירועים מבחינת הסדר שלהם, אך הדבר אינו פוגע בהערכת המהימנות של החלקים המתייחסים לפגיעה עצמה. חוקרת הילדים הרחיבה בעדותה בנוגע למימדי הערכת המהימנות והפנתה לדוגמאות העולות מתמלול חקירת המתלוננת והמעידות על מהימנותה (עמ' 6 לפרוטוקול ש' 22- עמ' 8 ש' 3). מדברי חוקרת הילדים עלה כי עדות המתלוננת הגיונית ועקבית וכללה פרטים ייחודיים וסנסוריים המלמדים על אמיתותה. חוקרת הילדים הרחיבה בנוגע לציטוטים, הדגמות, מחשבות, תחושות ומצב רגשי שעלו מדברי המתלוננת, המעידים לדעתה אף הם על מהימנות גבוהה (עמ' 8 לפרוטוקול ש' 4- עמ' 9 ש' 17). עוד הסבירה חוקרת הילדים על הדינמיקה המאפיינת קורבנות שעלתה מדברי המתלוננת ביחס לאירועים (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 19- עמ' 11 ש' 2). באשר למידת המוטיבציה לחשיפת האירועים והפללת הנאשם, הסבירה חוקרת הילדים כי מדבריה של המתלוננת עלו דוגמאות למחויבות והעדר מגמת הפללה או הגזמה, וניתן להעריך כי מדובר באירועים שהמתלוננת חוותה (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 13-4).
7. חוקרת הילדים הבהירה בעדותה בנוגע להסתייגויותיה בנושא המהימנות (ת/3 - א1). לטענתה, הערכת מהימנות החקירה נעשתה יום למחרת החקירה בשל לחץ רב שהופעל עליה על ידי המשטרה והפרקליטות. לדבריה, ביקשה לקבל חומרים נוספים דוגמת עדויות שונות בתיק אך נאמר לה כי הוגש כתב אישום ולא ניתן לבצע חקירה משלימה. בהמשך עדותה, פירטה בנוגע להסתייגויות (שפורטו במסמך ת/3 א1) לרבות בנוגע להימצאות ש'מ' נכדת הנאשם בבית בזמן הנשיקה, ורצף שהות המתלוננת במחיצת הנאשם, כאשר להערכתה, דברי המתלוננת מהימנים (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 15-עמ' 12 ש' 2) על אף קשייה בהתמצאות בזמנים.

8. בחקירתה הנגדית, נשאלה חוקרת הילדים בדבר נסיבות הגעת תיק החקירה והחומר שהועבר

לידיה טרם חקירת המתלוננת. לדבריה, קיבלה לידיה טופס הזמנת חקירה ואת אמרת האם במשטרה. היא הסבירה כי הכינה מדרג של שאלות החל משאלה כללית ועד לשאלה יותר ספציפית, כאשר לדבריה, ברגע שילד לא מוסר האשמה, היא עוברת לשאלה הבאה במדרג הכוללת פרטים נוספים (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 8-30). חוקרת הילדים נשאלה בנוגע לסוגיית ההשפעה של סכסוך בין הורי המתלוננת והסבירה כי לפני החקירה היא בדקה מספר השערות לפיהן ייתכן ומישהו אמר למתלוננת לומר את הדברים וכי יתכן והם לא קרו בפועל.

לדבריה, מדובר בהשערות שנבדקות על ידיה בדרך כלל. בתשובה לשאלה השיבה החוקרת כי היא אינה בודקת האם קיים סכסוך בין בני הזוג אלא אם הדבר מצוין בטופס הזמנת חקירת הילד. חוקרת הילדים נשאלה בנוגע לקריטריון המוטיבציה (להפללה) והשפעתו על הערכת המהימנות והשיבה כי היא מתבססת על ידע מקצועי המבוסס על ספרות מקצועית. בהמשך, לשאלת בית המשפט, אישרה שסכסוך גירושין עשוי להוביל למוטיבציה של הפללה אך טענה שבמקרה זה לא עלה חשד כזה בשום מקום (עמ' 13 לפרוטוקול).

9. חוקרת הילדים טענה בעדותה כי לו היתה עולה מגמת הפללה בעדות המתלוננת הנושא היה נבדק אך לא עלה במקרה זה דבר בנוגע להפללה בעקבות סכסוך בין הורי המתלוננת (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 2-14). חוקרת הילדים הופנתה בחקירתה הנגדית לאימרת האם ממנה עלה כי המתלוננת נשאלה על ידי האם אם הנאשם הוציא את אבר מינו והשיבה שהסוגיה נבדקה במסגרת חקירת המתלוננת ואישרה שאילו היתה מוצאת פירצה שבמסגרתה היה מקום להרחיב את החקירה, היא היתה עושה זאת (עמ' 14 ש' 22-26). בהמשך, נשאלה מדוע לא הרחיבה בחקירת נושא דברי המתלוננת, לפיהם הילדים בבית הספר מורידים לה את המכנסיים, והסבירה שהדבר אכן סומן על ידיה אך חקירת המתלוננת, ילדה בת 7, ארכה כשלוש שעות, רמת הקשב והריכוז שלה ירדה ולא ניתן היה עוד להרחיב בנושא. לטענתה, היא רצתה לבצע השלמת חקירה שבמסגרתה ייתכן והיתה שואלת בנושא זה אך השלמה זו לא יצאה לפועל (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 26-26 עמ' 15 ש' 6). יחד עם זאת טענה כי לא מדובר בחלק מהותי בחקירה והוסיפה כי מטרת החקירה המשלימה, לו בוצעה, היתה לברר דברים שעלו מתלוננת האם במשטרה (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 7-20).

10. חוקרת הילדים נשאלה בנוגע לאימרת אבי המתלוננת ששמע דברים מבית המתלוננת ואישרה כי ביקשה לקבל את אימרתו לצורך השלמת החקירה. בהמשך, שללה כי האם מסרה לה פרטים בנוגע לאב ולסיבה בגינה שהתה עם המתלוננת במעון לנשים מוכות. היא אישרה כי קיימת הנחיה לפנות לפקיד הסעד במסגרת חקירת ילדים, כאשר לדבריה בתיק זה לא צוין שם פקיד סעד ולכן היא לא פנתה (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 23-23 עמ' 16 ש' 32). בהמשך עדותה, אישרה כי מעדות המתלוננת עלה שבוצעו עבירות מין גם באחיה, כאשר לדבריה הדבר מופיע בטיטטה שלה אולם, היא לא חקרה את האח. עוד אישרה חוקרת הילדים שלא בדקה במסגרת החקירה את טענות המתלוננת לפיהן חברותיה הורידו לה את המכנסיים בבית הספר וכי גם לאחיה הורידו את המכנסיים בפנימיה. היא עוד נשאלה בנוגע לטענת המתלוננת לפיה יקחו אותה למקלט של ילדים והסבירה שמדובר בדבר שכיח בחקירות ילדים אשר חוששים, היות והוריהם אומרים להם שאם יספרו מה קורה בבית, יקחו אותם לכלא או למקלט של ילדים. בהמשך, שללה כי מדובר ב"השלכה" של המתלוננת על הנאשם בשל שהותה עם אמה במעון לנשים מוכות. עוד שללה

חוקרת הילדים השפעה סביבתית על המתלוננת (עמ' 17 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 18 ש' 11).

11. חוקרת הילדים אישרה בחקירתה כי היא מכירה את המדריך "חקירת ילדים קורבנות תקיפה מינית או פיסית" ועבדה לפיו. היא אף אישרה שבמהלך עדותה הקריאה נתונים מהמדריך. לדבריה, ההזמנה לחקירת המתלוננת הגיעה כעשרים יום לאחר קרות האירוע וטענה כי אמנם רצוי לחקור כמה שיותר מהר מרגע הפגיעה, אך בענייננו לא מדובר בחלוף זמן רב בין האירוע לבין התקיפה. היא שללה את הצורך לחקור את המתלוננת בנוגע לאירועים שארעו בין מועד האירוע ועד למועד החקירה, וטענה שהדבר לא רלוונטי (עמ' 19 לפרוטוקול הדיון מיום 9.2.14 ש' 13- עמ' 20 ש' 15). בהמשך עדותה, אישרה שיש חשיבות לתגובת הסביבה לאירוע ולכן היא שאלה את המתלוננת כיצד אמה הגיבה כשספרה לה אודות האירוע. עוד היא הסבירה שבשלב החשיפה הנעשה בכל חקירת ילדים, בודקים למי המתלוננת סיפרה, מה נשאלה בתגובה ומה היו התגובות, על מנת לראות אם יש זיהום של החקירה. חוקרת הילדים אישרה שהמתלוננת סיפרה לאמה, לאביה, לאחיה ולחברותיה ל' ו- מ' את אשר אירע (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 16-33).

12. חוקרת הילדים נשאלה בעדותה לגבי דברי המתלוננת בנוגע לעבירות שבוצעו באחיה, וטענה כי מדובר בחקירה שמצריכה את אישור האם וכי בכל מקרה הדבר לא היה נחקר במסגרת חקירת המתלוננת בנוגע לאירועים דנן. חוקרת הילדים שללה קשר בין הערכת המהימנות בגין האירועים מושא כתב האישום למקרים הנטענים שאירעו לכאורה בבית הספר למתלוננת, או לאחיה בפנימיה. לשאלת הסניגור היא הבהירה שהשלמת החקירה נדרשה לצורך בירור פרטים הקשורים למקרה עם הנאשם, להבדיל מאירועים שכביכול קרו למתלוננת בבית הספר. היא הוסיפה שלא התבקשה לבצע השלמת חקירה אלא החליטה לעשות זאת על דעת עצמה לאחר שעברה על תמליל החקירה. חוקרת הילדים אישרה בעדותה כי לאחר חקירת המתלוננת שלחה מכתב ובו ביקשה לחקור את חברותיה של המתלוננת מ' ול', שהיו עדות שמיעה למעשי הנאשם. היא אישרה שזימון לעדות נתון לשיקול דעת המשטרה או הפרקליטות ושללה כי שוחחה עם אמן אשר סירבה שבנותיה יחקרו. בהמשך, כאשר הוצג לה המזכר שהיא ערכה (ת/5), ממנו עולה כי שוחחה עם האם וזו סרבה לחקירת בנותיה ועל כן לא בוצעה החקירה, השיבה כי כנראה ששוחחה עימה אך היא אינה זוכרת את תוכן השיחה. חוקרת הילדים לא ידעה לומר אם ידוע למתלוננת שחברותיה הנ"ל נחקרו בעבר במסגרת תיק אלימות במשפחה, ואישרה כי ידוע לה שהמתלוננת מתגוררת עימן בביתן. בהמשך, נשאלה מה הסבירות שהמתלוננת המתגוררת עימן בביתן נחשפה לאלימות במשפחה או לעבירות מין, והשיבה שהיא אינה יודעת היות ולא חקרה את מ', ל' או המתלוננת בהקשר זה. היא שללה שהיה צורך לבחון את תיק הרווחה של ל' ו- מ' וכן את העובדה לפיה המתלוננת שהתה במעון לנשים מוכות. לדבריה, אין הדבר רלוונטי (עמ' 21 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 23 ש' 15).

13. חוקרת הילדים אישרה בעדותה כי ביקשה לבצע שתי השלמות חקירה; האחת לגבי אחיה של המתלוננת והשנייה בנוגע לש'מ', נכדתו של הנאשם. היא שללה שישנה חשיבות לחוות הדעת עליהם בנוגע להערכת המהימנות המתלוננת. בהמשך, אישרה שחוות הדעת של ש'מ' הועברה לידיה לאחר שביקשה לבצע השלמת חקירה וכי לאחר מכן נודע לה שהוגש כתב אישום נגד הנאשם. חוקרת הילדים שללה בעדותה שהיה ידוע לה כי המתלוננת התגוררה עם אמה במכון ליווי

בעבר. לדבריה, לו הדבר היה עולה המתלוננת היתה נחקרת בנושא, אך לא במסגרת החקירה שבפניה. כאשר הופנתה לדברי האב לפיהם המתלוננת היתה נרדמת עם מסאג' שהוא נהג לעשות לה בגב, הבהירה כי המתלוננת בחקירתה טענה שהמסאג' עשה לה גרם לה לתחושות לא נעימות, תוך שציינה שהוא הוריד לה את המכנסיים ושזה היה ליד החור של הטוסיק. בהמשך, אישרה כי לא ידעה שאביה של המתלוננת היה בכלא בגין אלימות במשפחה, והסבירה שהם לא בודקים את סוגיית חרדת הנטישה וכי אם היה דיווח בנוגע לאלימות במשפחה היא היתה נחקרת. עוד השיבה שלא היתה חוקרת על מגורי המתלוננת במכון ליווי וכי אין למגורי המתלוננת או לעיסוק אימה כנערת ליווי - דבר שהוכחש על ידי האם - או לשימוש שהשתמש אביה בסמים, או להכאת האם על ידו, כל השפעה על קביעת מהימנות האירועים אודותם מסרה המתלוננת (עמ' 23 לפרוטוקול ש' 16 - עמ' 26 ש' 15).

14. חוקרת הילדים השיבה שלא ידעה כי למתלוננת אין חברות בנות גילה וכי אין כל פסול בכך שחברותיה של המתלוננת הן בכיתה ו' והיא נוהגת לצאת איתן לקניון בערב. לדבריה, לו הדבר היה פסול בעיניה היתה מדווחת על כך. היא חזרה על דבריה לפיהם טענת המתלוננת לפיה חברותיה מורידות לה את המכנסיים הצריכה בירור, אך לא נותר זמן בחקירתה ונדרש היה אישור של האם לצורך כך. היא לא זכרה אם שיתפה את האם במידע וביקשה אישור מהאם לחוקרה שוב. חוקרת הילדים אישרה שבמהלך החקירה היו הפסקות וכי מדובר בדבר מקובל. היא לא שללה שהמתלוננת שוחחה עם אמה בזמן ההפסקות וטענה שאין כל מניעה לכך. היא שללה את טענת הסניגור לפיה המתלוננת יצאה ברגעים הקריטיים של החקירה (עמ' 26 לפרוטוקול ש' 16 - עמ' 27 ש' 28).

15. חוקרת הילדים אישרה את האמור במסמך ת/א' 1 ושללה שהמסמך הגיע בגלל הדו"ח של ש'מ'. היא אישרה כי ש'מ' שוללת בחקירתה שהיתה עדה באירוע הנשיקה, בניגוד לגרסת המתלוננת. היא הסבירה את הסתייגותה במסמך ת/א' 1 לפיה המתלוננת אמרה כי ש'מ' היתה עדה לנשיקה אך גם לא ציינה שזה היה באותו אירוע ושזה היה בצהריים. לדבריה, בגלל שמדובר בפרט שהתקבל לאחר תשאול ממוקד ולא במלל חופשי, לא ניתן לדעת בוודאות האם ש'מ' היתה עדה לאירוע או לא. בהמשך, הבהירה שלא חשבה שהמתלוננת משקרת אלא שלא ניתן לומר בוודאות האם ש'מ' היתה עדה לאירוע או לא. בתשובה לשאלה מדוע המסמך הועבר כיומיים לפני עדותה במשפט הסבירה שאז עברה על כל החומר כדי להתכונן לעדות והוסיפה כי דו"ח המהימנות הראשון (ת/א' 3) הוכן בדחיפות בגלל הרצון לעצור את הנאשם על בסיס דו"ח זה. היא שללה שראתה את הדו"ח של נ'ש' - אחיה של המתלוננת - ושללה שביקשה השלמת חקירה כיוון שעלו סימני שאלה. לטענתה, היא ביקשה אימרות נוספות של הנאשם ואבי המתלוננת על מנת לבדוק אם ישנם פרטים חדשים המצריכים חקירה משלימה למתלוננת. חוקרת הילדים נשאלה בעדותה האם לא היה מקום לקבל את כל הראיות בתיק לצורך השלמת חקירה והשיבה שהחומרים שקיבלה הם אלו שהיתה צריכה לביצוע השלמת החקירה. עוד הבהירה שהסתייגותה בת/א' 1 לא היתה בשל חוות הדעת על ש'מ' אלא בשל האופן בו המתלוננת מסרה את הדברים. בעדותה היא שללה כי מישו ביקש ממנה לשלוח את ההבהרה שנשלחה לפרקליטה (ת/א' 1) וטענה שדובר בהכנה שלה לקראת הדיון עם מדריכתה (עמ' 27 לפרוטוקול ש' 29 - עמ' 30 ש' 33).

16. במסגרת עדות חוקרת הילדים הוגש מסמך מיום 17.9.13 העוסק בבקשתה לקבל חומרי חקירה לרבות עדות הדוד, האב וגביית עדות נוספת מהאם (נ/1). חוקרת הילדים אישרה כי שוחחה עם מספר חוקרי משטרה אך לא זכרה את התאריך המדויק. היא אישרה שקיבלה את ההזמנה מהמשטרה לחקירת המתלוננת ביום 18.8.13, כ-18 יום לאחר מועד ביצוע העבירה. כאשר נטען בפניה שהחקירה בוצעה רק ביום 20.8.13 וכי עדות המתלוננת "זוהמה" במשך התקופה האמורה, היא הבהירה שגם אם היה "זיהום" אצל המתלוננת והיא נחשפה לגורמים רבים, במקרה שלה אין כל השפעה על הערכת המהימנות (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 9- עמ' 32 ש' 27).
17. במסגרת עדות חוקרת הילדים הוגשו שני מסמכים: מכתב המופנה אל מר' יוחאי קמיל מהעירייה מיום 18.8.13 ונכתב על ידי עו"ס זהבה יאסין (נ/2) ומסמך נוסף שנכתב על ידי יוחאי ומופנה לפקידת הסעד, עו"ס זיוה רשף, מיום 4.8.13 (נ/3). חוקרת הילדים אישרה שהמסמכים היו בידיה כאשר קיבלה את התיק, אך היא לא זכרה את המסמך נ/3. היא שללה שטופס הזמנת החקירה הגיע לידיהם לפני יום 18.8.13 ושללה הכרות עם פקידת הסעד או העובדת הסוציאלית. לדבריה, לא צוין במסמכים שמו של פקיד סעד ולו היה מצוין היתה משוחחת עימו. בהמשך, היא שללה שהיא אמורה לדבר עם העובדת הסוציאלית וטענה שהיתה אמורה לדבר רק עם פקיד הסעד. לדבריה, בדרך כלל יש עובד סוציאלי למשפחה כאשר ההורים מתגרשים. היא הוסיפה שלא ביררה מיהו פקיד הסעד היות ולא סברה כי הדבר חשוב. לטענתה, לא היה פקיד סעד בתיק היות ולו היה, הדבר היה מצוין על ידי המשטרה. בהמשך, שללה כי קיבלה את המסמך נ/3 וציינה שקיבלה רק את נ/2 לידיה. היא שללה ששימוש המתלוננת במונח "מקלט" הינו דבר חריג אך אישרה כי לא נתקלה בשימוש במונח "מקלט של ילדים" במסגרת עבודתה אלא בשימוש במונח "בית כלא של ילדים" (עמ' 33 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 36 ש' 3).
18. בחקירתה החוזרת נשאלה חוקרת הילדים בנוגע לטופס הזמנת החקירה מיום 18.8.13 (ת/6) וטענה שלו היה פקיד סעד הדבר היה מצוין בסעיף 3 לטופס. טופס סיכום העדות בקשר לש'מ' הוגש וסומן נ/4 (עמ' 36 לפרוטוקול ש' 22-עמ' 37 ש' 13).
19. י'ש', אמה של המתלוננת תיארה בעדותה את מועד הגעתה למשטרה ביום 1.8.13 והשתלשלות האירועים שקדמו לכך. לדבריה, המתלוננת נמצאת בטיפול לילדים נפגעי מין ויש לה פחדים רבים מאז האירוע. בתשובה לשאלה היכן נותרו חפציה של המתלוננת ביום בו חזרה הביתה השיבה שאצל הנאשם, ושאיבה לקח אותם בשלב מאוחר יותר. היא שללה כי שוחחה עם הנאשם. הובהר על ידי הצדדים שאין מחלוקת על עצם קיום שיחה בין המתלוננת לאימה ביום 31.7.13 סמוך לשעה 15:30 מהטלפון הנייד של הנאשם לטלפון הנייד של אימה (עמ' 37 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 38 ש' 28). לגבי שיחה זו ציינה האם: "ביום השלישי התקשרה והתחילה להגיד לי: תבואי תקחי אותי מהר, אלי מציק לי... היא החלה לבכות ולהגיד שהוא מציק לי... (8 - 37 לפרוטוקול).
20. בחקירתה הנגדית האם נשאלה על נסיבות עלייתה ארצה ועיסוקיה השונים. היא אישרה שעבדה ב"סטריפטיז" משך שלושה חודשים בלבד. לטענתה, היא הפסיקה לעבוד שם בגלל שפגשה את ש'ש', אביה של המתלוננת. היא שללה כי האב הביא אותה לעדות ואישרה שאמרה לו להגיע לבית המשפט היות וסברה שגם הוא צריך להעיד היות וההזמנה שלו נשלחה לכתובת שלה. היא

אשרה שהמתלוננת מתגוררת עימה באזור המרכז ואחיה מתגורר בפנימייה אך מגיע מידי סוף שבוע ובחגים לביתה. היא אשרה כי ש'ש' הוא אבא טוב ומתגורר גם הוא באזור המרכז, לא הרחק מביתם. לטענתה, היא והאב פרודים מזה 4.5 שנים. היא שללה שהיו לה אי פעם שותפים לדירה. עוד סיפרה בעדותה כי שהתה במקלט לנשים מוכות עם שני הילדים כ-4 חודשים ולאחר מכן התגוררה שוב עם האב כשנה ואז נפרדו. בהמשך ציינה, כי הם לא חזרו לחיות ביחד אלא היא נתנה לו לגור עימם היות והוא טען שאין לו איפה לישון. בהמשך, שללה כי מ' ו- ל', בנות חברתה, גרו עימם. היא אשרה שהתגוררה כשלושה שבועות אצל חברתה י' בזמן האירוע שארע למתלוננת וכי דובר במצב זמני. היא שללה שדובר בתקופה בה בן זוגה של י' תקף אותה ובנותיה נחקרו והשיבה שאין לי' בן זוג וכי הן הכירו במקלט לנשים מוכות (עמ' 38 לפרוטוקול ש'30- עמ' 43 ש'2).

21. האם לא ידעה לומר בעדותה האם האב מרדים את המתלוננת עם מסאג' וטענה שיתכן שברגליים, היות ולעיתים היא סובלת מכאבי גדילה ברגלים. י' שללה שמסרה רקע לחוקרת הילדים בטרם חקירת המתלוננת או כי שוחחה עם המתלוננת בזמן החקירה כאשר יצאה להפסקה לשתות מים. כאשר נאמר לה שהמתלוננת יצאה יותר מפעם אחת, השיבה-"לא יודעת, יש לי בעיית זכרון, באמת". היא אשרה שידוע לה על מקרה בו הורידו לבנה את המכנס בברכה בפנימיה וכן על מקרה בו הורידו למתלוננת את המכנס בהפסקה בבית הספר. האם נשאלה בנוגע לחברותיה של המתלוננת הגדולות ממנה לרבות חברותיה בפייסבוק והתמונה בה היא נראית שולחת נשיקה. היא שללה שהמתלוננת "מסתובבת" וטענה שהיא בבית הספר, במועדונית ובבית. היא שללה שהמתלוננת יוצאת בערבים לקניון וציינה שיתכן ופעם אחת יצאה עם בנות חברתה לקניון בחופש הגדול. היא אשרה ששוחחה עם האב, חברתה יל' ובנותיה על האירוע והשיבה כי מדובר באנשים קרובים אליה וכי היתה צריכה לדבר עם מישהו על המקרה ש"כאב" לה. בהמשך אשרה שדיברה גם עם החוקרת (עמ' 43 לפרוטוקול ש'13- עמ' 47 ש'17).

22. האם שללה סכסוך עם הנאשם. לדבריה, היא ידעה שהאב לוקח את המתלוננת אל הנאשם אך לא האמינה שהנאשם מסוגל לעשות את הדברים המיוחסים לו. לדבריה, הנאשם החל "ללכלך" עליה לאחר שכבר היה עצור. האם שללה שכשבוניים לאחר האירוע האב רצה שוב לקחת את הילדים לנאשם לחג וטענה שלא היתה מסכימה לכך. היא נשאלה מדוע לא צלצלה למשטרה לאחר השיחה עם המתלוננת והשיבה שהאב מסר לה שדיבר עם הנאשם וכי הוא באוטובוס בדרך להחזיר את המתלוננת. בהמשך אשרה שהאב אמר לה להמתין עם פנייתה למשטרה, כלשונה-"אמר לי חכי, אני אדבר עם אדון אלי, ולא יכול להיות". לדבריה, היא לא ידעה היכן הכתובת המדויקת בה מתגורר הנאשם ושם נמצאת המתלוננת, וכאשר הלכה לבית האב לאסוף את המתלוננת הנאשם כבר לא היה במקום ולא שוחח עימה על אף שבשיחת הטלפון ביקש לשוחח עימה על המקרה. לדבריה, למחרת פנתה למשטרה. האם הסבירה שהיה נראה לה מוזר שהמתלוננת הושארה לבד אצל הנאשם אך טענה כי נאמר לה שיש לו נכדות בגילה והוא ייקח אותה לשחק עימן. היא אשרה שהיא מכירה קרוב משפחה של הנאשם בשם יר'מ' וטענה שאין לה שום קשר עימו. בהמשך סיפרה שהוא סייע להם להכניס את בנה לפנימייה וכי גם המתלוננת אמורה היתה לעבור לפנימייה אך היא עדיין אינה מוכנה רגשית, בהתאם לאבחון שנעשה. האם שללה את טענת יר'מ' לפיה הנאשם נוהג לנשק בפה את בני משפחתו, לרבות המבוגרים והשיבה

שאותה לא נישק בפה כשנפגשו. היא שללה שיש לה עבר פלילי והשיבה שנכנסה ארצה באופן חוקי (עמ' 47 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 52 ש' 1).

23. **רס"ב שושנה דרור**, הינה חוקרת עבירות מין במשטרה, אשר חקרה את הנאשם (ת/1). בעדותה, נשאלה בנוגע לקבלת תיק החקירה לידיה ופעולות החקירה שביצעה במסגרתו (מזכרים שהוגשו נ/5-10/נ). היא אישרה שתיעדה כל מה שהיה נראה לה חשוב בתיק אך ציינה שלעיתים מתקבלות שיחות לטלפון הנייד שלה והן לא תמיד באות לידי ביטוי בתיעוד בכתב. מעדותה עלה כי ניהלה שיחות רבות עם חוקרת הילדים ואישרה שרשמה מזכר בנוגע לשיחה עימה בעניין חקירת נכדתו של הנאשם ש'מ' (נ/11). בהמשך, נשאלה האם במקרה בו חוקרת הילדים היתה מבקשת לבצע השלמת חקירה הדבר היה מועלה על הכתב על ידיה והשיבה בחיוב. היא הסבירה שיש לשלוח פקס בנושא אך הבהירה שהדברים היו מתועדים ללא קשר לשליחת הפקס. רס"ב דרור לא ידעה לומר האם קיבלה את תמלילי חקירת הילדים בטרם חקרה את הנאשם. בהמשך הבהירה שהתמלול מגיע לאחר זמן רב ובתחילה מועבר אליה רק "סיכום חקירת ילדים" שנכתב על ידי חוקרת הילדים ובדרך כלל אין בידיה תמלולים במועד חקירת חשוד (עמ' 53 לפרוטוקול ש' 12- עמ' 57 ש' 15).

24. **רס"ב דרור** הופנתה בעדותה למזכר מיום 17.9.13 (נ/1) לפיו חוקרת הילדים ביקשה לאחר בחינה מעמיקה של התמלילים, להעביר לידיה את אימרות הנאשם והאב ולגבות עדות נוספת מהאם כדי להשלים חקירה. היא אישרה שהמסמך זכור לה וכי ביום 17.9.13 החקירה רק החלה. בהמשך פירטה שהחקירה החלה סמוך למועדים 16-17.9.13 וכי רק ביום 30.9.13 הנאשם נחקר. לטענתה, לא ניתן היה להעביר דבר שלא היה קיים. היא שללה שאמרה לחוקרת הילדים שכבר הוגש כתב אישום, כאשר לטענתה במועד הנ"ל החשוד טרם נחקר. בהמשך עדותה חזרה על טענתה לפיה לא ראתה את התמלילים בתיק וכי הם הועברו ליחידת המשטרה המזמינה, ולא אליה. רס"ב דרור אישרה כי היא הזמינה חקירת ילדים לל' ונשאלה בנוגע למועד חקירתן של הילדות ל' ומ', בנות חברתה של האם, שנדחה לאחר סוכות בשל חופש (נ/12). בהמשך ציינה שלמיטב זכרונה האם סירבה לחקירת הבנות (עמ' 57 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 60 ש' 14).

25. **רס"ב דרור** אישרה בחקירתה שקבלה את המסמך ת/5 ונשאלה בנוגע לצורך בהבאת תיק פקיד הסעד. היא השיבה שלדעתה ישנו מכתב רלוונטי למצב הסוציאלי של המשפחה. כשהוצג לה נ/2 השיבה שהיה מסמך נוסף בנוגע למשפחה. בהמשך, כאשר נשאלה מדוע לא תשאלה את אם המתלוננת והעלתה על הכתב מידע דוגמת הכרות האב והאם במועדון חשפנות ושהותה של האם במעון לנשים מוכות, היא השיבה שלדעתה, הדברים אינם רלוונטיים למקרה הספציפי. רס"ב דרור נשאלה מדוע הנאשם נחקר רק כ-15 יום לאחר העברת תיק החקירה והשיבה שדובר ב"אילוצים". לטענתה, היא מטפלת רק בעבירות מין וכולן חמורות. היא אישרה שרצוי לחקור סמוך ככל שניתן למקרה וכלשונה: "בכל תיק זה רצוי. המצוי זה דבר אחר". עוד נשאלה בנוגע לחקירת המתלוננת לאחר חלוף זמן והסבירה שבמקרה דן האם לא דברה עם המתלוננת על המקרה וכי זיהום חקירה ייתכן גם כאשר הילד נחקר כחצי שעה לאחר המקרה (עמ' 60 לפרוטוקול ש' 15- עמ' 63 ש' 11).

26. **רס"ב דרור** נשאלה בנוגע לחקירת י'ר'מ', קרוב משפחה של הנאשם שטען כי הנאשם נהג

לנשק את כל בני המשפחה על הפה. לטענתה, עלתה טענה סותרת מביתו של הנאשם שסותרת את גרסתו של י'ר'מ' בהקשר זה. בהמשך עדותה שללה את ידיעתה בנוגע לקשר של י'ר'מ' למשפחת המתלוננת או שידעה על המעשים "המיניים" הנטענים שנעשו למתלוננת ולאחיה בבית הספר (הורדת המכנסיים) (עמ' 63 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 65 ש' 10).

27. **ש'ש'**, אביה של המתלוננת, אישר בעדותו כי הנאשם הוא אחיו הגדול. לדבריו, הם בקשר מצוין והנאשם הוא האח היחיד שהסתדר איתו והיה עימו ביחסים טובים. לדבריו, המתלוננת אהבה את הנאשם בצורה בלתי רגילה. הוא אישר שהמתלוננת היתה בבית הנאשם בעבר, אך הוסיף שמדובר בפעם הראשונה בה נותרה לבד עימו. הוא הסביר שהפעם החליט להשאיר את המתלוננת לבד ללא אחיה כיוון שהנאשם טען בפניו שעליו לנסוע ליישוב מידי יום כדי לשמור על הנכדים שלו ויהיה לו קשה עם שני ילדים. הוא אישר שבעבר היה ב"מעצר בית" אצל הנאשם לאחר שהנאשם כי איים על אשתו. עוד ציין שלא אמר בחקירתו או במקום אחר כי הכיר את אשתו במועדון סטריפטיז אלא במועדון לילה באמצעות חבר. לדבריו, הוא אינו בקשר עם אשתו לשעבר למעט בנוגע לילדים. הוא אישר שהיא צלצלה אליו לאחר מועד הדיון וסיפרה לו בנוגע לחקירתה בבית המשפט כי פגעו בה. כאשר הופנה לאימרתו הבהיר שכאשר הכיר אותה היא עבדה במועדון סטריפטיז והתנאי שלו להמשיך יחסיהם היה שתעזוב את המקום. לדבריו, היא עבדה שם כשבועיים ולאחר מכן עבדה במקומות עבודה מסודרים ומעולם לא בתחום שירותי המין. בהמשך הוא נשאל האם אמר לנאשם שהיא עבדה בזנות והשיב- "יכול להיות שהיה לי איתו דיבור שעבדה פעם, בעבר ב"פיפ שואו" דברים של סקס". (עמ' 65 לפרוטוקול ש' 29- עמ' 69 ש' 18).

28. האב אישר בעדותו כי שהה במאסר 4 חודשים, אך טען כי הודה בעבירה אף שלא איים על אשתו מעולם. לדבריו, עורך הדין אמר לו שעדיף לו להודות ולסגור את התיק לפני הפגרה. הוא שלל שאמר לנאשם כי המתלוננת לפעמים משקרת והשיב שהמתלוננת "בוודאות" אינה משקרת. הוא אף שלל שאמר לנאשם שהמתלוננת ישנה אצל חברה במכון ליווי. בעדותו סיפר כי ביום שבו המתלוננת היתה לבד אצל הנאשם התקשרה אליו האם וכלשונן, "הרימה לי טלפון מבוהלת, בוכה, הייתה היסטרית" ובהמשך- "בטלפון בהתחלה לא הבנתי מה קורה, אמרה תדע אח שלך החרא הזה, תראה מה עשה שם לילדה, שיביא אותה מהר". האב לא זכר האם אמר לאם שהנאשם מנשק את נכדיו על הפה וטען שהוא עצמו מנשק את בתו על השפתיים נשיקה קלה, כאשר לדבריו "יש הבדל בין נשיקה לנשיקה". הוא שלל שהוא נוהג לנשק אנשים מבוגרים בפה. האב נשאל על י'ר'מ' וטען שהוא נוהג להתייעץ איתו. הוא אישר כי שוחח עימו על המקרה שקשור לנאשם וטען כי י'ר'מ' אמר לו שהנאשם מנשק את כולם בפה (עמ' 69 לפרוטוקול ש' 19- עמ' 71 ש' 30).

29. האב נשאל בנוגע לכך שאמר לאם שלא יתכן שהנאשם ביצע את המעשים הנטענים והשיב כי דובר היה בשיחה טלפונית וכי האינסטינקט הראשוני שלו היה הלא. לדבריו, היה מבולבל ולא ציפה לכך. הוא אישר שמסר בעדותו שלפעמים הוא מרדים את המתלוננת עם מסאג' וטען שמדובר ב"מסאג' של אבא". האב טען בעדותו שהנאשם היה מדוכא כאשר הביא את המתלוננת אליו היות ודובר בהאשמות חמורות. לדבריו, המתלוננת האשימה אותו לאחר שהנאשם הלך, וסיפרה לו מה אירע. הוא שלל שרצה לקחת את המתלוננת לנאשם באחד החגים לאחר מכן. לטענתו, הוא לא שוחח עם הנאשם מאותו יום שהנאשם החזיר את המתלוננת לביתו. הוא נשאל עוד בנוגע לטענתו

לפיה האם נכנסה לישראל בזהות בדויה והשיב שדובר בדבר שאמר מתוך יצר נקמנות בתקופה בה שהה בכלא בשל תלונתה. הוא הוסיף שאין לו מושג האם היא נכנסה בזהות בדויה לארץ. עוד נשאל האב בעדותו האם אמר לנאשם שהוא דאג להוציא את בנו מהבית בשל התנהלות האם והשיב שהתכוון לכך שמצבה לא טוב היות ואין לה קרובים בארץ מלבד הילדים. בהמשך השיב שבנו התחיל להתנהג באופן שלילי בבית. עוד הוא הוסיף שהתנהלות האם בבית אינה לשביעות רצונו. בהמשך שלל שמדובר בהתנהגות מתירנית אלא בלתי יציבה (עמ' 71 לפרוטוקול ש' 31-עמ' 73 ש' 13).

30. האב טען בעדותו שכאשר המתלוננת שהתה אצל הנאשם הוא שוחח עימה 3-5 פעמים ביום וכאשר צלצל לנייד שלה היא ענתה, למעט כאשר לא שמעה את הצלצול. הוא אישר ששוחח עימה לפחות 15 פעמים במהלך שלושת הימים בהם שהתה אצל הנאשם וכי היא לא אמרה לו דבר והוא לא הרגיש בדיבור שלה משהו חריג. הוא אישר שהמתלוננת אמרה שהיא מתגעגעת לחברותיה וטען שגם כאשר המתלוננת בביתו היא אומרת שהיא מתגעגעת לאמה ולחברותיה. הוא שלל שלאחר המקרה ביקש לחגוג את ערב ראש השנה אצל הנאשם (עמ' 73 לפרוטוקול ש' 14-עמ' 74 ש' 12).

31. **א'ג'**, בתו של הנאשם, אישרה בעדותה את אימרתה במשטרה (ת/11). בחקירתה הנגדית אישרה שהגיעה לחקירה כאשר הנאשם כבר היה עצור אך לטענתה לא היה ידוע לה בגין מה היה עצור. בעדותה, סיפרה שהנאשם היה המטפל העיקרי בילדיה בתקופה בה היתה בחופשת לידה ותיארה אותו כאב טוב וסב מצוין. היא תיארה בעדותה שאחיו של הנאשם עבריינים המשתמשים בסמים וציינה כי האב (אחיו של הנאשם) גנב ממנה בעבר. בנוגע לטענה לפיה אביה נהג לנשק אותה בפה כשהיתה קטנה השיבה באימרתה: "לא, אוי ואבוי, אל תגידי לי שזה הולך לכיוונים האלה". אולם, בעדותה הסבירה את הסתירה בדבריה בכך שהיא התכוונה לנשיקות אבהיות ולא נשיקות מיניות, כאשר בחקירה היא הבינה שנשאלה על נשיקה על הפה בקונטציה מינית. א'ג' אישרה בעדותה שהמתלוננת היתה אצלם בעבר וכי היא שיקרה בנוגע לאוכל, כאשר סיפרה לאמה שלא נתנו לה לאכול. אולם, את זאת הבינה מדברי הנאשם בשיחתו עם האם ולא שמעה את המתלוננת טוענת זאת. א'ג' סיפרה בעדותה שאביה דואג לילדים ב"אובר דאגה" וכי הוא חרדתי (עמ' 81 לפרוטוקול ש' 13-עמ' 84 ש' 23).

32. א'ג' נשאלה בעדותה האם ידוע לה שהנאשם מנשק אנשים מבוגרים בפה ואישרה שמדובר בדבר ידוע, בעיקר באירועים משפחתיים וכי מדובר בדבר טבעי מבחינתו. לדבריה, הוא נוהג לנשק דודים וחברים בפה אך היא אינה יודעת לגבי נשים. א'ג' נשאלה האם שוחחה עם הנאשם על גרסתו והשיבה בשלילה. ידוע לה שהוא טוען להגנתו שהוא לא פעל תוך כוונת זדון. היא הוסיפה שלא שמעה את המתלוננת משוחחת בטלפון אלא את הנאשם משוחח עם אמה. לטענתה, הנאשם לא רצה שתשמע את השיחה ויצא לדבר בחצר ורק לאחר השיחה היא שאלה אותו על מה היתה השיחה והוא סיפר לה (עמ' 84 לפרוטוקול ש' 24-עמ' 85 ש' 29).

33. **מ'מ'**, בתו של הנאשם, אישרה בעדותה את דבריה באימרתה במשטרה (ת/10) וציינה כי היא מורה לחינוך מיוחד מזה כ-20 שנה. לטענתה, היא שהתה בבית עם המתלוננת ובתה ש'מ'. היא סיפרה בעדותה על ההתנהגות הבעייתית של המתלוננת כאשר ישבה על ברכיה וניסתה לנשק

אותה על הפה. עוד סיפרה שהמתלוננת הרביצה לבתה וטענתה שדווקא בתה הרביצה לה. בהמשך, פירטה בנוגע להתנהלות אמה של המתלוננת, לרבות ביחס למתלוננת עצמה, ולדברים אליהם נחשפה. מ'מ' אישרה שבסוף היום הם הציעו למתלוננת להישאר לישון בביתם אך היא ביקשה לחזור עם הנאשם ולישון בביתו. מ'מ' נשאלה בנוגע לחקירתה במשטרה שם טענה שאביה לא נהג לנשקה על הפה והשיבה שהיא נשאלה על נשיקות בהקשר מיני וכי מעולם אביה לא נישק אותה נשיקות על הפה בהקשר מיני. בהמשך, סיפרה שהנאשם סב מסור ודאגן. מ'מ' אישרה שלמרות האיסור שחל עליה ועל אחותה להיות בקשר עם הנאשם, ילדיהם נמצאים אצלו כל הזמן ומובאים לשם על-ידי הבעלים (עמ' 86 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 88 ש' 19).

34. בחקירתה החוזרת נשאלה מ'מ' מדוע לא פירטה במשטרה את הדברים שסיפרה בעדותה בנוגע לחשיפת המתלוננת לדברים מסוימים והשיבה שהיתה מבולבלת במועד חקירתה במשטרה. לדבריה, בחרה לספר אותם בעדותה היות וישנה משמעות לדברים שהיא זוכרת. עוד היא נשאלה מדוע השיבה בשלילה שהנאשם מנשק את בתה על הפה ולשאלת בית המשפט מדוע לא אמרה לחוקרת שיש שוני בין נשיקה על הפה לנשיקה מינית, השיבה שאינה יודעת מדוע לא אמרה וכי דובר בפעם הראשונה בה היתה בחקירה. בהמשך אישרה שאביה "נשקן בפה". מ'מ' נשאלה בנוגע לחקירתה במשטרה שם טענה שהנאשם מעולם לא נישק ילדים על הפה וגם ילדיה לא עושים כך והשיבה שהיא ואחותה מעולם לא חשבו על קונטקסט מיני ולכן הכחישה נשיקות של הנאשם על הפה. לטענתה, חלק מהדברים שאמרה בחקירתה לא נכתבו (עמ' 88 לפרוטוקול ש' 22- עמ' 90 ש' 2).

עדי ההגנה

35. **הנאשם**, סיפר בעדותו על נסיבותיו האישיות ומצבו הבריאותי (ת/1, ת/2, נ/13, נ/13א). בחקירתו הנגדית התייחס לגירסתו ביחס להשתלשלות האירועים מהמועד בו המתלוננת הובאה לביתו עד המועד בו החזיר אותה לאביה (עמ' 91 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 94 ש' 22).

36. לדברי הנאשם בעדותו המניע ל"עלילה" הוא שאמה של המתלוננת אינה "מקובלת" אצלם במשפחה מאז שחזרה לסמים. הוא הוסיף שאחיו, אבי המתלוננת, סיפר לו שהאם נהגה לקלל את משפחתו. הוא שלל סכסוך אישי עימה אך טענתה שהיא אינה מכירה את המשפחה אינה נכונה, היות והיא היתה במסיבת יום ההולדת של בתו. הוא אישר כי האב שהה אצלו כאשר היה במעצר בית וכי בתקופה ההיא המצב בין האב לאם היה טעון. כאשר נשאל מדוע דווקא עכשיו האם מבקשת לנקום בו, הסביר שאמר לאב לפני כשנה כי הוא לא רוצה שהיא תגיע אליהם הביתה וכנראה שהאב העביר לה את דבריו. לדבריו, האב סיפר לו שהם היו ביחד ושהיא חזרה להשתמש בסמים. הנאשם נשאל על הקשר שלו עם האב וסיפר שגם לאחר האירוע מושא כתב האישום, האב ביקש לבוא אליו לחגוג את ראש השנה וכי אין סכסוך ביניהם. לדבריו, מאז שנעצר הם לא מדברים. הנאשם הופנה לאימרתו שם תיאר את סדר האירועים אחרת והשיב שתיקן את דבריו בהשלמת החקירה היות ובחקירה היה בלחץ (עמ' 94 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 96 ש' 16).

37. הנאשם סיפר שהיה המום לאחר השיחה עם האם ושלל כי יצא בבהלה מהבית. לדבריו, האם היתה "מסטולית" ואדישה בשיחה עימו. הנאשם אישר שהיה מחוץ לבית בחלק מהשיחה עם האם,

כאשר לדבריו הוא "מטייל" כאשר הוא משוחח בטלפון. בהמשך, טען שלא רצה כי בתו א'ג' תשמע את תוכן השיחה היות ודובר בהאשמה שאינה נכונה. לדבריו, גם בחקירה אמר שהוא אינו רוצה שילדיו וחבריו ידעו. הנאשם אישר בעדותו כי מאז שהיה ילד נהג לנשק את כולם בפה, לרבות בני דודים, בנותיו, וכל האנשים הקרובים לו. הוא שלל שהוא מנשק מבוגרים אלא רק ילדים, כלשונו- "מבוגרים-לא. הילדים-כן. יש לי אהבה לילדים. נשיקה אבהית שאיננה כוללת החדרת לשון. (העד תוך התרגשות) איזה לשון? על מה את מדברת?". (כזכור, י'ר'מ' טען כי הנאשם מנשק את כולם, גם מבוגרים על הפה). כאשר נמסר לו תיאור המתלוננת לגבי הנשיקה הוא צחק וביקש לראות את הקלטת. בהמשך כאשר נאמר לו שמדובר בדבר שהמתלוננת יכולה לתאר רק אם חוותה טען שהוא אינו מסכים לטענה וכי היא משקרת. לדבריו, האב אמר לו שהמתלוננת לפעמים משקרת. כאשר נאמר לו כי האב טען שהיא אינה משקרת השיב- "בארבע עיניים הוא אמר שהיא משקרת. הוא לא יבוא להגיד על הילדה שלו שהיא שקרנית בפני כולם". בהמשך, טען כי המתלוננת המציאה את ההאשמות וייתכן שחברותיה המבוגרות ממנה אמרו לה מה לומר כאשר שוחחה עימן בטלפון (עמ' 96 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 100 ש' 4).

38. הנאשם נשאל בנוגע למניע של המתלוננת והשיב שהיא רצתה לחזור לחברותיה אליהן התגעגעה מאוד. הנאשם נשאל בנוגע למקלחת שעשה למתלוננת והסביר כי חשב להכנס לקלח אותה שלא יהיו לה בעיות עם מים רותחים והחלקה אך לא נכנס אלא רק לאחר שהיא קראה לו. כאשר נאמר לו שהמתלוננת טענה שהיא דווקא התעקשה שלא יקלח אותה השיב- "הילדה משקרת. ועוד איך משקרת". הוא הוסיף שהוא דאגן אך חזר על דבריו לפיהם לא נכנס למקלחת עד שהמתלוננת קראה לו.

לשאלת בית המשפט היכן נגע הספוג בגופה השיב "בכל הגוף". כאשר נשאל האם גם באיברים אינטימיים השיב- "קלחתי אותה, העברתי לה פעם אחת עם הספוג (העד מדגים שליחת יד כלפי קדימה). אחרי זה על הטוסיק ובכל הגוף, שטפתי אותה והוצאתי אותה החוצה". הוא שלל שבשלב הזה היא ביקשה ממנו לא לשטוף אותה, כלשונו- "מה פתאום?". בהמשך, הנאשם שלל שהמתלוננת הראתה חוסר נוחות וביקשה להתקלח לבד והרחיב- "לא. אם היא קראה לי לבוא לקלח אותה, זה בטוח שהיא הרגישה בנוח". הוא חזר על כך שהמתלוננת משקרת וכי דובר במקלחת רגילה. הנאשם נשאל בנוגע לדברים שאמר בחקירתו במשטרה לפיהם רצה לשמור על בטחונה ולוודא שהיא נקייה, כיוון שבמהלך שהותה אצלו היה מקרה בו מצא צואה בתחתוניה, כאשר שהתה בביתו. כאשר נשאל מדוע לא נתן לה את הספוגית שתנקה עצמה, השיב- "היא כבר היתה במקלחת אז קילחתי אותה" ובהמשך- "היא קראה לי לקלח אותה אז קילחתי אותה באופן כללי" (עמ' 100 לפרוטוקול ש' 5- עמ' 101 ש' 28).

39. הנאשם נשאל בנוגע למסאג' שעשה למתלוננת וטען כי עשה לה מסאג' בגב בתנועה מעגלית. הוא השיב כי החלק הכי נמוך אליו הגיע המסאג' היה עצם הזנב ושלל שעשה לה מסאג' בכתפיים. לדבריו, הוא לא הרים את חולצת המתלוננת אלא הכניס את ידו מתחת לחולצה וידו נגעה בגב מעל המכנס, כאשר הוא כלל לא נגע בישבנה. לדבריו, המתלוננת ישבה לידו ופתאום התהפכה ושמה את רגליה על ברכיו. הנאשם טען כי האב שיקר בנוגע לקשר ביניהם לאחר האירוע ובקשתו לבוא אליו לחג. בהמשך, השיב שיתכן והאב משקר גם בקשר לשיחה שלו עם האם. לטענתו, האב

עדיין אוהב את האם ויעשה כל מה שתאמר לו לעשות. הנאשם נשאל על מה שוחח עם האב כשהחזיר את המתלוננת לביתו והשיב שדברו על כדורגל ולא על המתלוננת. הוא נשאל מדוע האב טען כי כעס והיתה ביניהם שיחה קשה והשיב-"שקר. גם כשהוא תיאר שהילדה נכנסה אליו הביתה יחד איתי בהיסטריה, זה גם שקר". הנאשם לא ידע לומר מדוע שהאב העיד נגדו לאור מערכת היחסים הטובה שביניהם. בהמשך חזר על דבריו לפיהם מדובר בנקמה של האם דרך בתה, היות ואין לה דרך אחרת לנקום. לשאלת בית המשפט מדוע שתמסור לידיו את הילדה (המתלוננת) למספר ימים ולאחר מכן תכעס עד כדי להעליל עלילת שווא השיב-"אני לא יודע מה היה בינה לבין האב. אני לא יודע, לא יודע". בהמשך נשאל האם המתלוננת בכתה כששוחחה עם אמה והשיב-"מה פתאום, בכלל לא. זה שקר, הכל שקר. נגרם לי עוול" (עמ' 101 לפרוטוקול ש' 29- עמ' 104 ש' 18).

40. העד **ג'ג'**, בעל בתו, א'ג', סיפר על היות הנאשם סב מסור ואחראי שעזר להם עם הילדים רבות. הוא אישר שהם חגגו חגים רבים יחדיו ושלל היכרות עם י'ר'מ', בן דודתו של הנאשם. בהמשך נשאל לגבי הרגלי הנישוק של הנאשם והרחיב-"אדם חם. מנשק. לאהוב זה נשיקה אבהית חמה על הלחיים, לפעמים קרה וזה היה גם על השפתיים, גם אותי". כאשר נשאל למי כוונה במילה "גם" השיב שלילדיו. בהמשך טען שראה זאת עם בנו הגדול אך לא עם בנו הקטן (עמ' 107 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 108 ש' 10).

41. אמרתו של **י'ר'מ'** הוגשה והצדדים ויתרו על זימונו למתן עדות (נ/14). באמרתו טען כי "אלי בדרך כלל מנשק בפה את כולם וגם אנחנו הגברים הוא פשוט כזה... הוא מחבק אותי ומנשק אותי בפה, כזו נשיקה קטנה בלי לשון לא נשיקה צרפתית. הוא ממש כזה זה השלום שלו וגילויי החיבה שלו אלינו".

42. **רס"ן י'מ'** הינו בעלה של מ'מ', בתו של הנאשם ומכיר את הנאשם למעלה מעשרים שנה. הוא תיאר בעדותו קשר קרוב עם הנאשם, לנוכח הקרבה בין מקומות מגוריהם וסיפר כי הנאשם עזר להם לגדל את ילדיהם. לשאלת בית המשפט היכן הנאשם מנשק את נכדיו השיב "הוא מנשק אותם בלחי או בשפתיים. לא ייחסתי לכך חשיבות לדעת מתי זה כך ומתי זה כך, אולי זה תלוי במי שפונה. זה חסר משמעות. זה כמו אבא שלהם, זה כמוני לצורך העניין. אפילו יותר. הוא נמצא איתם מבחינת הזמן זה לצערי יותר ממני, אני במדים, עסוק מאוד, אני ואשתי סומכים עליו, הוא מגדל אותם, הם מתייחסים אליו כמו אבא" (עמ' 108 לפרוטוקול ש' 19- עמ' 109 ש' 7).

סיכומי ב"כ המאשימה

43. בסיכומיה טענה המאשימה כי התשתית הראייתית נסמכת על גרסת המתלוננת שהובאה באמצעות חוקרת הילדים. נטען כי חוקרת הילדים פירטה בעדותה את אותם סממנים שהובילו אותה לקבוע ממצאי מהימנות ביחס לגרסת המתלוננת. עוד נטען כי התביעה מתבססת על אימרת "רס גסטה" של המתלוננת לאימה, בסמוך לאחר הפגיעה המינית האחרונה מצד הנאשם, על מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע האחרון ועל ההתנהלות לאחר מכן; היציאה החפוזה של הנאשם מהבית וההגעה לבית אביה של המתלוננת, סערת הרגשות בה היו נתונים הורי

המתלוננת ועדויות נוספות שלאחר חשיפת המעשים המחזקות את טענות התביעה. נטען כי מול תשתית זו, עומדת גרסתו "המגומגמת" והבלתי מהימנה של הנאשם וכי הנאשם לא הצביע על מניע אפשרי לעלילה נגדו.

44. באשר לעדות המתלוננת נטען כי המתלוננת תיארה מספר פעמים את המעשים שביצע בה הנאשם, במשך חקירה שנמשכה כשלוש שעות, בעקביות, תוך הדגמות, תיאור תחושות ומתן פירוט. נטען שבחקירתה בפני חוקרת הילדים המתלוננת תיארה את תחושת חוסר הנוחות והבושה שחשה ממעשי הנאשם (ת/3, תמליל 1, עמ' 18 ש' 26). נטען כי המתלוננת חשפה את האירועים באופן מיידי, עוד כשהייתה עם הנאשם ביישוב בו מתגוררת בתו א'ג'מ' והתקשרה לאימה, תוך שהיא בוכה וטענה כי הנאשם מנשק אותה בפה ונוגע בישבנה. נטען שהנאשם משליך את עיקר המניע להפללה על אימה של המתלוננת, אלא שכאשר התבקש להסביר כיצד יכלה המתלוננת לתאר תיאורים פסיים תחושתיים כפי שתיארה, השיב כי גם המתלוננת עצמה בעלת מניע להפללה מאחר ורצתה לשוב לבית הוריה ולפגוש את חברותיה (עמ' 77 לפרוטוקול ש' 17-3). לדעת ב"כ המאשימה מדובר בטענה שאינה סבירה והנאשם עצמו התקשה ליתן הסבר מדוע שהמתלוננת תעליל דווקא עליו, כאשר הוא לא כלא אותה ולא הכריח אותה להישאר בביתו, והוריה שלא ידעו מה קורה לה בהתחלה, הם אלו שמנעו ממנה לחזור לביתה. עוד נטען כי טענתו לפיה חברותיה של המתלוננת יעצו לה מה לומר אינה סבירה היות והמתלוננת שהתה בביתו ולא ברור מתי ואיך יעצו לה (עמ' 76 לפרוטוקול ש' 29-28). לטענת ב"כ המאשימה, הנאשם אינו חולק על כך שעשה למתלוננת מקלחת, עיסוי ונתן לה נשיקות על הפה - הכל ללא כוונה מינית - ומכאן, שגרסת הבסיס אינה במחלוקת. נטען שלא מובן כיצד יכול היה אדם אחר - האם או החברות - "לרקום" עלילה הבנויה על מעשים שאכן התרחשו במהלך שלושת הימים, לעשות להם "מניפולציה" ולהפוך אותם בשיחות טלפוניות למעשים בעלי קונטקסט מיני ולשכנע את המתלוננת לטעון כך, תוך שהמתלוננת מוסיפה את תחושותיה בזמן המעשים.

45. באשר לעדות חוקרת הילדים נטען כי היא קבעה ממצאי מהימנות (ת/3א) בהם פירטה את הנימוקים עליהם היא מבססת את קביעותיה. עוד נטען כי עדותה כללה התייחסות כללית לקריטריונים המקובלים להערכת מהימנות בחקירות ילדים והתייחסות קונקרטית לעדות המתלוננת. המאשימה התייחסה בסיכומיה לארבעת המימדים שפורטו בעדות חוקרת הילדים אשר שימשו אותה בקביעות המהימנות. נטען כי חוקרת הילדים הפנתה, בין היתר, לעובדה שלמרות שהמתלוננת נשאלה על ידי אימה בנוגע לנגיעה באיבר המין, היא שללה פגיעה מסוג זה והדבר מחזק את מהימנות המתלוננת בכך שאינה מגזימה אלא נאמנה במדויק לתלונתה ומכאן מהימנותה (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 15-13). הדבר עלה גם מעדות האם (עמ' 43 לפרוטוקול ש' 10-8). באשר להסתייגויות המופיעות בת/3א נטען כי חוקרת הילדים הבהירה שבבחינה מעמיקה לקראת עדותה בבית המשפט רצתה להסתייג בשתי נקודות: הימצאותה של ש'מ' בחדר בזמן הנשיקה, - פרט שנמסר לקראת סוף חקירה שארכה 3 שעות, לאחר תשאול ממוקד וללא הרחבה וההתמצאות של המתלוננת בזמנים. כאשר חוקרת הילדים התייחסה לקושי של המתלוננת, האופייני לבני גילה, לתאר רצף מדויק. נטען כי חוקרת הילדים הבהירה שאין בהסתייגויות אלה כדי לפגוע בהערכת המהימנות של המתלוננת. הוער, לעניין חקירת הילדה ש'מ', כי היא "לא מסרה אשמה" דהיינו, טענה שלא ראתה את הנשיקה על הפה, בניגוד לדברי המתלוננת שטענה כי ש'מ'

היתה נוכחת באירוע זה, וחוקרת הילדים מסרה שאין ביכולתה להעריך מהימנות עדותה של ש'מ' (ת/9, נ/4, עמ' 4 סעיף 6).

46. באשר לקו ההגנה ביחס לחוקרת הילדים נטען כי חוקרת הילדים נחקרה ממושכות בנוגע לתיזה לפיה המתלוננת גדלה במכון ליווי ונחשפה לתכנים מיניים. נטען שלא רק שהתיזה לא הוכחה, אלא שהיא נסתרה בעדויות שהובאו בפני בית המשפט. נטען כי אימה של המתלוננת עובדת כגרפיקאית וסיפרה בכנות שעבדה כשלושה חודשים במועדון חשפנות לפני שהכירה את אבי המתלוננת (עמ' 40 לפרוטוקול ש' 16,33). האב אישר זאת בעדותו ושלל שהמתלוננת התגוררה בשלב כלשהו במכון ליווי (עמ' 69 לפרוטוקול ש' 1-6, ת/7 עמ' 3 ש' 80). נטען כי לא הובאה כל ראיה סותרת. עוד נטען, שהגם שמדובר בטענות שאינן נכונות ולא מוכחות, חוקרת הילדים הבהירה כי המהימנות שקבעה בהתבסס על הקריטריונים שמנתה, לא נפגעת גם בהתחשב בטענות אלה (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 32). נטען כי גם המסקנה לפיה שהות ילדה במקלט לנשים מוכות גוררת זיהום חקירתה ושבחכר קיימת חשיפה לעבירות מין- אינה מבוססת ויש לדחותה. נטען שאימה של המתלוננת לא נחקרה בחקירתה הנגדית בנוגע לכך שהמתלוננת נחשפה במקלט לעבירות מין. עוד נטען כי דברים אלה יפים גם לניסיון לטעון כי העובדה שהמתלוננת מתגוררת בבית בו נחקרו בנות אחרות על עבירות אלימות מזהמת בהכרח את עדות המתלוננת על עבירת מין שבוצעו בה. לטענת המאשימה, גם הטענה כי סכסוך בין בני הזוג השפיע על המתלוננת אינה מתיישבת עם עדויות הורי המתלוננת, שתמכו האחת בשנייה.

47. לטענת המאשימה, ב"כ הנאשם חקר את חוקרת הילדים בנוגע למקרה בו ילדות הורידו בבית הספר למתלוננת את המכנסים. נטען כי אין אינדיקציה לכך שמדובר באירוע בעל מימד מיני. אימה של המתלוננת תיארה אירוע בודד בו המתלוננת תיארה שילדות בבית הספר הורידו לה את המכנסים, אך מכאן ועד הגדרת האירוע כ"עבירת מין", ארוכה הדרך. נטען כי חוקרת הילדים הבהירה שאין בסוגייה זו כדי להשליך על מהימנות המתלוננת בתלונתה. עוד נטען כי ב"כ הנאשם הטיח בחוקרת הילדים טענות לעניין השלמת חקירה לאחר קבלת חומרי החקירה שהצטברו והיא השיבה שהחומרים הנוספים היו מביאים לחקירה נוספת של המתלוננת רק ככל שהיו עולים פרטים הדרושים בירור ולא היו כאלה. נטען כי אימה של המתלוננת העידה בבית המשפט והסנגור לא ביקש להגיש את אמרתיה במשטרה וכי אמרת האב הוגשה בהסכמה חלף חקירתו הראשית ומכאן שהשניים חזקו את עדות המתלוננת. לגבי טענת ב"כ הנאשם כי משך הזמן שחלף עד חקירת המתלוננת הביא לזיהום החקירה נטען כי אימה של המתלוננת הגיעה למשטרה יום לאחר האירוע האחרון בכתב האישום ומסרה את אותה הגירסה בדיוק שמסרה המתלוננת בחקירתה מאוחר יותר. דהיינו, לא היתה התפתחות בגרסת המתלוננת בזמן שחלף וזו ראיה לכך שחלופי הזמן לא גרם לזיהום עדות המתלוננת (עמ' 37 לפרוטוקול ש' 19-25, עמ' 38 ש' 11).

48. באשר לעדות אימה של המתלוננת נטען כי גם לשיטתו של הנאשם, לא קיים סכסוך בינה לנאשם ומעדות האם עלה שסמכה על הנאשם והופתעה מהמקרה (עמ' 47 לפרוטוקול ש' 24-27). עוד נטען כי האם לא הקצינה ולא השחירה את דמותו של הנאשם וטענה טענה הגיונית שלא היתה מאפשרת לנאשם לקחת את המתלוננת לו היה סכסוך בינה לנאשם. נטען כי האם תיארה את שיחת הטלפון של המתלוננת אליה ביום האירוע האחרון, במסגרתה ביקשה שתבוא לקחת אותה, וטענה שהנאשם "מציק" לה, תוך שהיא בוכה אמרה לה שהנאשם מנשק אותה "בפה עם הלשון,

לא נשיקה רגילה ונוגע מאחורה". נטען כי אמירה זו, בסמוך לאירוע, מהווה "רס גסטה" (י' קדמי, **"על הראיות"**, חלק ראשון, עמ' 514). האם תארה בעדותה את סערת הרגשות של המתלוננת ושלה בעת השיחה ומצבה הנפשי הקשה של האם עלה גם מעדות האב שתיאר כי התקשרה אליו "בצרחות", היתה היסטורית ודרשה שהמתלוננת תוחזר מייד מאחר והנאשם "נגע" בה (ת/7, עמ' 1 ש' 3-4, עמ' 2 ש' 49). גם מעדות המתלוננת עלתה תגובת אמה ששמעה על המעשים ובכתה (ת/3, תמליל 3, עמ' 6 ש' 30-31). נטען שאין מחלוקת על כך שהמתלוננת התקשרה לאמה בשעה 15:30 לערך מהטלפון של הנאשם (עמ' 38 לפרוטוקול ש' 27-28). לדעת ב"כ המאשימה מצבה הנפשי הקשה של האם שתואר לעיל, סמוך לאחר השיחה עם בתה, שיחה שלא היתה במחלוקת, מחזק את הטענה שאכן בתה סיפרה לה על מעשי הנאשם באותה שיחה. לעומת זאת, הנאשם תיאר בעדותו את מצב האם בשיחה באופן שונה, הפליג בשקריו, וסתר עצמו כאשר תחילה טען שהאם התקשרה אליו בכעס והוא ניסה להסביר לה שמדובר בנשיקות תמימות (ת/1, עמ' 2 ש' 10-11, 36-7, 41), בעוד שבבית המשפט טען שהתקשרה אליו ודברה בקול איטי, היתה "מעופפת", "מסטולית" ואדישה (עמ' 31-32 לפרוטוקול, עמ' 74 ש' 3-5). לדעת ב"כ המאשימה, המתלוננת התקשרה ביוזמתה לאמה ואין על כך מחלוקת ומכאן, שלא ייתכן כי האם היא זו אשר רקמה את העלילה. נטען כי אין לאם מניע להעליל על הנאשם וכי לו רצתה להעליל על מאן דהוא הייתה בוחרת להעליל דווקא על אבי המתלוננת, הגרוש שלה. עוד הוזכר כי האם סיפרה בחקירתה כי שאלה את המתלוננת בנוגע לנגיעה של הנאשם באיבר המין של המתלוננת וכי המתלוננת שללה זאת, דבר המחזק את מהימנותה, כיוון שזה מצביע על כך שלא הגזימה ומכאן שלא רצתה להעליל.

49. באשר לעדות אבי המתלוננת נטען כי עלה ממנה שהוא בקשרים טובים עם הנאשם שתמיד עמד לצידו וסייע לו (ת/7, עמ' 3 ש' 70-71) ואין לו סיבה להעליל עליו. נטען כי ניכר מעדות האב הקושי להתמודד עם משבר האמון מול הנאשם ואכזבתו ממנו. (ת/7, עמ' 1 ש' 11-12). עוד נטען כי מעדות המתלוננת ואמה עלה קושי של האב לקבל את דברי המתלוננת ותגובתו כלפי הנאשם היתה מתגוננת. מעדות האם עלה כי בתגובתו הראשונית טען האב שמדובר ב"טעות" וכי לא האמין שהנאשם מסוגל לדברים שיוחסו לו (עמ' 43 לפרוטוקול ש' 6-7). אולם, למרות הקושי ליחס לנאשם את המעשים, אביה הבהיר שהוא מאמין למתלוננת: "הילדה לא משקרת בוודאות" (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 1-2, ת/7 עמ' 1 ש' 12, עמ' 2 ש' 35). הנאשם טען כי האב שיקר בבית המשפט כשטען שהאב עושה מה שגרושתו מורה לו, אך האב לא נחקר על כך בחקירתו הנגדית (עמ' 80 לפרוטוקול ש' 18). עוד נטען כי מעדות האב עלה שלמרות הקושי הרגשי והאמון שנשבר, הוא סיפר בכנות את אשר אירע. נטען כי טענת הנאשם לפיה הם שוחחו על כדורגל, ביום בו נקרא להשיב את המתלוננת, מופרכת, לא הגיונית ולא סבירה בנסיבות בהן האב כבר ידע מהאם מה טוענת הילדה לגבי הנאשם (עמ' 80 לפרוטוקול ש' 22). עוד נטען כי שיא גרסתו הבלתי מתקבלת על הדעת של הנאשם היה בכך שטען כי החליט "למדר" את משפחתו ו"להתמודד עם זה לבד".

בתו של הנאשם העידה שהנאשם היה "נסער ועצבני כמו שהרבה זמן לא ראיתי אותו" (ת/11, עמ' 1 ש' 9-10). גם מעדותו של האב עלה כי מצבו הנפשי של הנאשם היה "על הפנים", "מדוכא" באותו יום, נוכח ההאשמות החמורות שהוטחו בו (עמ' 72 לפרוטוקול ש' 10-13). מעדות הנאשם עלה שהיה "המום" אותו יום (עמ' 73 לפרוטוקול ש' 26-27). הנאשם לא הכחיש שהאם הטיחה בו אשמה בשיחת הטלפון,

זאת מול עדותו לפיה שוחח עם האב על כדורגל. לדעת ב"כ המאשימה טענה מופרכת כזו באה להרחיק עצמו מהאירוע ואינה מתיישבת עם מהלך האירועים והלכי הנפש, כפי שעלו מהראיות. נטען כי תשובתו הכנה של האב אשר הודה כי שוחח עם האם לאחר עדותה במשפט ואמרה לו כי נעלבה מהשאלות שהוטחו כלפיה בחקירתה הנגדית, מלמדת על מהימנותו (עמ' 68 לפרוטוקול ש' 1-3).

50. לטענת המאשימה, המתלוננת תיארה במהלך חקירתה, במספר הזדמנויות, באופן עקבי, את הנשיקות שהנאשם נישק אותה (ת/3, תמליל 1 עמ' 8 ש' 31, עמ' 14 ש' 11-14, עמ' 15 ש' 17-24, תמליל 2 עמ' 18, תמליל 3 עמ' 1 ש' 20-26). נטען כי (בת/3, עמ' 18 לתמליל 1 ובדקה 54:50 בתקליטור ת/3) ניתן תיאור מוחשי על ידי המתלוננת ואף הדגמה. מעדות האב עלה כי המתלוננת סיפרה, מיד עם שובה מבית הנאשם לביתו ביום האירוע האחרון, שהנאשם נישק אותה והכניס את לשונו לפיה וטענה "שהוא לא נישק אותה כמו אבא ואמא" (ת/7, עמ' 1 ש' 9-11). המאשימה הפנתה בהקשר זה לעדויות בנות הנאשם מהן עלה כי הן הגיבו בחקירתן במשטרה בשלילה מוחלטת לשאלה האם הנאשם נהג לנשקן על הפה (ת/11, ת/12). א'ג', בתו של הנאשם השיבה לשאלה הכללית האם הנאשם נהג לנשקה בפה כשהיתה קטנה בתשובה "אוי ואבוי" (ת/11, עמ' 3 ש' 80-81) ובתו מ'מ' שללה באופן גורף כל נשיקה על הפה מצד הנאשם כלפיה או כלפי ילדיה (ת/12, עמ' 3 ש' 70 ואילך). גם הנכדה ש'מ' בחקירתה בפני חוקרת ילדים שללה את הטענה שמישהו מהמשפחה נישק אותה על הפה (ת/9, עמ' 7 ש' 1-2, 9-12).

יחד עם זאת, טענה ב"כ המאשימה כי בין אם הנאשם נוהג לנשק על השפתיים ובין אם לאו, וב"כ המאשימה היתה מוכנה להניח כי הוא עשה זאת, אין מחלוקת שלא מדובר בנשיקה הכוללת החדרת לשון ולפיכך חזית זו אינה מהותית לבירור העובדות בתיק זה. בפן הראייתי, טענת הנאשם לפיה הוא נוהג לנשק את כולם בפה נשללה בעדות בנותיו ונכדתו. אמנם בעדותן בבית המשפט הבהירו הבנות שחשבו בחקירתן במשטרה כי הן נשאלות על נשיקה מינית ולכן השיבו בשלילה מוחלטת אולם, עיון בתוכן אימרותיהן שולל זאת. (ת/12, עמ' 3 ש' 67-68). נטען כי שינוי הגרסאות שלהן בבית המשפט היה שינוי מתואם כיוון שהן תרצו את הסתירה באותו נימוק דהיינו, שחשבו שהן נשאלות על נשיקה מינית ושינוי מתואם זה בגירסתן מעלה סימן שאלה. נטען שמדובר בעדויות של קרובות משפחה מהן עלה הרצון להגן על אביהן. עוד נטען שהנאשם בעדותו טען תחילה שלא היה לבד בבית עם המתלוננת וכל הזמן היה עם כל המשפחה (ת/1, עמ' 2 ש' 31-32), בעוד שלאחר עדותה של א'ג', העיד שנשאר לבד עם המתלוננת והתינוק (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 17-20).

51. באשר לעיסוי הגוף נטען כי אין מחלוקת שהנאשם עשה עיסוי למתלוננת והוא הודה בכך. הנאשם תיאר עיסוי בגב בלבד ואירוע חד-פעמי. המתלוננת תיארה שלושה עיסויים, שניים מהם באזור עצם הזנב, "ליד החור", באמצעות אגרופי הידיים (בניגוד לנאשם שתיאר ליטוף בכף יד פתוחה, תוך שהנאשם מרים את חולצתה ומוריד מעט את מכנסיה (ת/3, תמליל 1 עמ' 13 ש' 17-22, עמ' 11 ש' 4), וטוען כי הכניס יד מתחת לחולצתה בלבד. פער נוסף עלה מתיאור מנח ישיבתו של הנאשם. כאשר הנאשם סיפר שישב לצידה והיא שכבה על בטנה והמתלוננת תיארה שישב מעליה, ברגליים פסוקות וכי הרגישה שכבד לה (ת/3, תמליל 1 עמ' 9 ש' 9-19). נטען שהמתלוננת תיארה מספר פעמים ובאופן עקבי את המסאג'ים שעשה לה הנאשם (ת/3, תמליל 1, עמ' 4 ש' 33-34, עמ' 5 ש' 11-12, עמ' 20, עמ' 6 ש' 20-27, עמ' 7 ש' 20-27, עמ' 9 ש' 9-19, עמ' 11 ש' 4, ש' 26-27, עמ' 12 ש' 8-10, עמ' 13 ש' 17-22). נטען שיכולת המתלוננת להבין את המשמעויות

הדקות של מעשי הנאשם מוגבלת ביותר, דבר ששולל אפשרות לעלילה מצידה. עוד צוין כי הנאשם שלל בחקירותיו במשטרה ובמהלך עדותו בבית המשפט שעיסה את המתלוננת בישבנה בסמוך לעצם הזנב אך בחקירתו הנגדית אישר שהחלק הנמוך ביותר אליו הגיע המסאג' היה עצם הזנב (ת/1, עמ' 7 ש' 196, ת/1 עמ' 4 ש' 90-91, 104-106). נטען שהמתלוננת פירטה בחקירתה את העיסויים בישבנה ואף המחישה את חוסר הנוחות שהרגישה וסיפרה שפחדה להגיד זאת לנאשם שכוּעס לפעמים ולפיכך אמרה לו שמגרד לה בכתפיים כדי שייגע לה בכתפיים ויפסיק מגעו בישבן (ת/3 עמ' 5 ש' 11-12, עמ' 6 ש' 26-27, עמ' 7 ש' 12-13). נטען לפער נוסף בגרסאות כאשר המתלוננת טענה שהנאשם ביקש לעשות לה מסג' ושכנע אותה, בעוד שהנאשם טען שהמתלוננת יזמה זאת. נטען שהמתלוננת תיארה את העיסוים שעשה לה הנאשם לאחר שהרים את החולצה והוריד קצת את המכנס ותיארה את נגיעותיו של הנאשם באזור פי הטבעת "קצת מעל אבל ליד החור" (ת/3 עמ' 11 ש' 4, עמ' 12 ש' 8). הנאשם שלל הורדת בגדים מכל וכל וטען שהכניס יד מתחת לחולצתה ושלל שנגע בישבנה (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 8-10). נטען כי בחקירתו במשטרה ידע להשיב על השאלה באם למתלוננת היו תחתונים או לא (ת/1, עמ' 4 ש' 81-82). הובהר כי הנאשם בעדותו סיפר שהמתלוננת אחרי המקלחת ולפני המסג' התלבשה לבד, מכאן, כיצד ידע להשיב על פרט זה אם לא הגיע בידיו לישבנה? (עמ' 69 לפרוטוקול ש' 15). גם מעדות האב עלה כי המתלוננת סיפרה לו שהנאשם נגע לה בגב "באזור הזנב" (ת/7, עמ' 1 ש' 9-10, 15).

52. באשר למקלחות טענה המאשימה כי מדברי הנאשם עולה שאין מחלוקת שהנאשם קילח את המתלוננת במקלחת, במהלכה שפשף את גופה עם ספוג גם באיבר מינה ובישבנה (ת/1, עמ' 5 ש' 125-128). מעדות המתלוננת עלה כי הנאשם סיבן אותה בכל גופה, בישבנה ובאיבר מינה. היא הבהירה שבביטוי "מקומות אישיים" כוונתה ל"ביסיה והטוסיק" והדגימה והצביעה בחקירתה על איברי הגוף אליהם היא מתכוונת דהיינו אבר המין והישבן (ת/3 תמליל 2 עמ' 5 ש' 4-20, דקה 13 ודקה 15 לקלטת 2 ת/3). המתלוננת אף הסבירה שפעולות הנאשם הכאיבו לה וכי הנאשם סיבן אותה "חזק" (ת/3, תמליל 2, עמ' 6 ש' 3, עמ' 7 ש' 16, עמ' 8 ש' 17-19) לדברי ב"כ המאשימה, המתלוננת תיארה באופן מהימן ולא הרחיבה בתיאורים גם כשנשאלה על כך. היא תיארה שהנאשם קילח אותה שלוש פעמים, אך רק פעם אחת עשה זאת באופן כואב ולא נעים (ת/3, תמליל 2, עמ' 8 ש' 17-19). בסעיף 53 לסיכומיה הסכימה ב"כ המאשימה כי יכול ומבוגר החרד לבטיחותה של ילדה בת 7 לסייע לה במקלחת כדי שלא תחליק או תיכווה במים רותחים. אולם, הואיל ומדובר במסכת מעשים מיניים אחת שנמשכה 3 ימים והתבטאה במעשים שונים ולא ניתן להפריד את מעשי הנאשם במקלחת ולראותם במנותק מכלל מעשיו המיניים כלפי המתלוננת במשך שלושת הימים בהם שהתה בביתו. על כן, לדעת ב"כ המאשימה, שפשוף הספוג בחוזקה באבר המין והישבן של המתלוננת היו מעשים שנעשו לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. נטען כי גם אחיה של המתלוננת, סיפר כי מספר ימים לאחר האירוע תיארה בפניו המתלוננת שהנאשם קילח אותה "בכוח", גם באיבר המין (ת/8, עמ' 5 ש' 17,21). חוקרת הילדים ייחסה מהימנות לתיאור השיחה עימו (ת/8ב, עמ' 3 סעיף 6). עוד נטען כי הנאשם שינה את גרסתו בעניין המקלחת, כאשר בחקירתו במשטרה הודה כי "קרצף" את גופה ואבריה האינטימיים היות ולטענתו דובר במקלחת "יסודית" (ת/1, עמ' 5 ש' 125-130) ובהמשך, נסוג וטען בעדותו בבית המשפט שכל שעשה זה "העביר לה פעם אחת עם הספוג" (עמ' 78 לפרוטוקול ש' 3).

נטען כי הגרסאות מתפצלות בין הנאשם למתלוננת גם בשאלה האם המתלוננת ביקשה מהנאשם שיקלח

אותה. בעוד המתלוננת שללה זאת בחקירתה וטענה שהתעקשה להתקלח לבד (ת/3, תמליל 1, עמ' 17 ש' 12-13), הנאשם ניסה להרחיק עצמו מכוונה מינית, וטען שהמתלוננת ביקשה ממנו שיקלח אותה.

לטענת המאשימה, הנאשם סתר עצמו בנקודה נוספת, כאשר טען בבית המשפט שלא הבין מדוע המתלוננת קראה לו לקלח אותה וחשב שהיא מפחדת ממים חמים או מהחלקה במקלחת (עמ' 69 לפרוטוקול ש' 11-12). אולם, בהמשך העדות ובחקירותיו במשטרה חזר ואמר שהוא חשש כי המים יהיו חמים מדי או כי המתלוננת תחליק. נטען כי לא ברור מדוע "דאגת היתר" של הנאשם בנושא המקלחת "נעלמה" למחרת, כאשר איפשר למתלוננת להתקלח לבד בבית בתו מ'מ', בעוד שבביתו בחר לקלחה בעצמו? הוער, כי אביה של המתלוננת טען בעדותו שאינו מקלח את המתלוננת ולא נכנס אליה למקלחת מגיל 3 (ת/7, עמ' 1, ש' 16-17, עמ' 2 ש' 19, ש' 54). עוד צוין כי מעדות בנותיו עלה כי הנאשם "דאגן", "אובר דאגן" ו"חרדתי" כמעין הסבר לעניין המקלחות (עמ' 61 לפרוטוקול ש' 21, עמ' 65 ש' 15).

53. באשר למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירועים נטען כי אמה של המתלוננת העידה על השינוי במצבה ועל היותה מטופלת ב"מרכז אל"י" - מרכז לילדים נפגעי תקיפה מינית. כמו כן העידה האם על התנהלות מלאת פחדים של המתלוננת, לרבות הפחד להיות לבדה (עמ' 38 לפרוטוקול ש' 17-19). עוד נטען כי אין מחלוקת שהנאשם לקח את המתלוננת לבית אביה סמוך לאחר שיחת הטלפון, כאשר כל חפציה נותרו מאחור. אמנם הנאשם טען כי ההסבר נעוץ במרחק הגיאוגרפי, מאחר והיישוב בו היה, בבית בתו נמצא בין עיר מגורי הנאשם למרכז הארץ ולא היה טעם לנסוע קודם לעיר מגורי הנאשם לאסוף את הציוד ואחר כך למרכז הארץ, אך היציאה החפוזה והותרת חפציה מאחור, מחזקת את גרסת המתלוננת.

54. באשר לגרסת הנאשם נטען כי ישנן נקודות נוספות שעלו מחקירתו הנגדית ומחזקות את התשתית הראייתית נגדו.

ראשית, מעדות בתו, א'ג', עלה כי הנאשם יצא לחצר על מנת לשוחח בטלפון עם האם על מנת שבתו לא תשמע את תוכן השיחה (עמ' 62 לפרוטוקול ש' 27-28). נטען כי הנאשם הכחיש תחילה מפורשות שיצא לחצר אך כאשר הוטחה בפניו גירסתה הסותרת של בתו א'ג', טען שדיבר תוך ש"טייל" בין הבית והחצר (עמ' 74 לפרוטוקול ש' 20-21, ש' 27-28). בהמשך, טען הנאשם שיצא לחצר כי לא רצה שבתו תשמע במה מדובר וכי רצה "להתמודד לבד עם כל הדבר הזה". נטען כי תשובתו מתיישבת עם תחושת אשמה אמיתית ופחות מתיישבת עם הטחת אשמת שווא מפיה של "נרקומנית" (הכוונה לאם המתלוננת) כטענתו, תוך סילוף פעולה לגיטימית שעשה. נטען שלו היתה גרסת הנאשם אמת, לא היתה שום הצדקה לדבריו שרצה להתמודד לבד "עם כל הדבר הזה".

שנית, באשר לשיחת הטלפון נטען שכתגובה ספונטנית ראשונה, עם קבלת השיחה, במסגרתה הוטחה כנגד הנאשם האשמה על ביצוע עבירות מין, שיקר הנאשם לבתו וטען שהואשם בכך שלא נתן למתלוננת לאכול (ת/11, עמ' 3 ש' 71-72). נטען כי הנאשם חש צורך אינסטינקטיבי לשקר לבתו וכי עד למועד חקירתה במשטרה היא כלל לא ידעה מה האשמות המיוחסות לו. נטען שבחקירתו הראשונה במשטרה לא אמר הנאשם דבר לעניין אי מתן אוכל למתלוננת (ת/1, עמ' 2 ש' 35-37, עמ' 7 ש' 197-199) ובהמשך שינה את גרסתו וסיפר כי האם טענה כלפיו שלא נתן

אוכל למתלוננת ומכאן מבקש הוא להסיק כי זה מה שסיפרה המתלוננת לאם ולא על מעשים מיניים.

שלשית, נטען כי התנהגות הנאשם במהלך עדותו מחזקת את האשמה כנגדו. נטען כי דווקא לשמע תיאורים קשים כגון ציטוט מדברי המתלוננת אודות הנשיקה עם הלשון או תיאור המקלחות והשפשוף באיבריה הפרטיים- הגיב הנאשם בצחוק (עמ' 75 לפרוטוקול ש' 26, עמ' 78 ש' 17). נטען כי מדובר בתגובה בוטה שאינה מתאימה לאדם השומע תיאורים פסיים קשים הניתנים על ידי ילדה רכה בשנים.

55. בפן המשפטי נטען כי עדות המתלוננת המובאת באמצעות חוקרת הילדים דורשת תוספת ראייתית מסוג סיוע. נטען כי אמרת המתלוננת לאימה בסמוך לפגיעה המהווה ראיית "רס גסטה", מצבה הנפשי, היציאה החפזה מהבית, גרסת הנאשם וכדומה, עונים על דרישת הסיוע הקבועה בחוק. באשר ליסוד הנפשי הדרוש להוכחת העבירות המיוחסות לנאשם, נטען כי מעשיו - הנשיקות בפה עם הלשון והעיסויים קרוב לפי הטבעת - מלמדים על הכוונה המינית מטיבם ודי בהוכחת הרכיב ההתנהגותי. נטען כי אימוץ גרסת המתלוננת מוכיח מעצם טיבם של המעשים את היסוד הנפשי. הוא הדין באשר למעשי הנאשם במקלחות כיוון שמעשים אלה מהווים מסכת אחת ולא נבחנים במנותק. נטען כי לאחר המקלחת בבית הנאשם ובסמוך אחריה הוא הציע למתלוננת לעסות את גופה. נטען כי במשך שלושת הימים ששהתה המתלוננת בביתו ביצע הנאשם עבירות מין נוספות במתלוננת, כאשר הכוונה המינית ברורה. העובדה כי במקלחת בבית בתו איפשר למתלוננת להתקלח לבד מלמדת כי טענותיו בעניין חששו מהחלקה וממים רותחים אינן נכונות. מכאן, שהמקלחות המתוארות על ידי המתלוננת, תוך שפשוף בחוזקה, ביסבנה ובאיבר מינה, נעשו לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. עוד נטען כי גרסתו של הנאשם, המרחיקה אותו מאותם מעשים, מלמדת על מודעותו וכוונותיו המיניות.

סיכומי ב"כ הנאשם

56. הנאשם לא חלק בסיכומיו על כך שהמתלוננת שהתה בביתו במועדים הרלוונטיים, על כך שרחץ אותה במקלחת תוך שפשוף אבר מינה וישבנה עם ספוג ועל כך שנישק אותה על שפתיה - ללא החדרת לשון - ועל כך שעשה לה מסג' על הגב. אולם לדבריו, הדברים לא נעשו למטרת גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.

57. באשר לראיות התביעה נטען כי מעדויות עדי התביעה עלו סתירות רבות. עוד נטען לתיאום גרסאות ומחדלי חקירה חמורים. נטען כי עדות המתלוננת נמסרה בחלוף 20 ימים לאחר הגשת התלונה על ידי אמה וחלוף הזמן פגע בחקירה, הן בשל גילה הצעיר של המתלוננת והן מאחר וקיים חשש כבד "לזיהום" עדותה על ידי מי מבני משפחתה (עמ' 32 לפרוטוקול ש' 32-28). נטען כי המתלוננת שוחחה עם הוריה, אחיה וחברותיה (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 32-33) ואף במהלך חקירתה ביקשה לצאת לשוחח עם אמה (ת/3 - תמליל 2 עמ' 10 ש' 12-7). עוד נטען כי המתלוננת לא גדלה בבית "נורמטיבי" ועל כן נחשפה למראות בלתי שגרתיים לילדה בת גילה. נטען כי מחומר החקירה עלה שהמתלוננת שהתה עם אמה במעון לנשים מוכות וכי אמה עבדה במכון ליווי, שם התגוררה עם המתלוננת. עוד נטען בהקשר זה, כי המתלוננת נדדה ממקום למקום, כאשר באחת הדירות התגוררה עם אמה ואישה נוספת ושתי בנותיה של אשה זו שסבלו

מאלימות במשפחה. נטען שהמתלוננת נחשפה להתנהגויות שונות שאינן מתאימות לגילה (עמ' 45 לפרוטוקול). נטען שהמתלוננת חוותה אירועים לא פשוטים וסיפרה שחברותיה היו מורידות לה את המכנסים במהלך ההפסקה בבית הספר (ת/3 - תמליל 1 עמ' 3 ש' 10-12). לטענת הנאשם, כאשר נשאלה המתלוננת מה אם מישהו יגיד שכל מה שסיפרה זה דברים שאמה אמרה לה לומר והשיבה-"זה בטוח אבא" (תמליל 3 עמ' 8 ש' 30-32) ובהמשך טענה שבמקרה כזה תגיע לאביה: "-אבא, אמא לא סיפרה לי. תלמד. ואז הוא כמעט יתעצבן אז אני אניח אותו ואני אגיד אבא תירגע, די תירגע. ואז הוא יצעק עליי אל תגידי לי מה לעשות" (ת/3 תמליל 3 עמ' 9 ש' 1-3). כאשר נשאלה המתלוננת האם תסכים להעיד בבית המשפט, השיבה-"וגם אני אבכה, ובסוף יכניסו אותי למקלט לילדים. תנו לי לצאת..." (ת/3 - תמליל 3 עמ' 10 ש' 11). נטען שמחומר הראיות עולה כי הורי המתלוננת הכירו כאשר אביה היה מכור לסמים ואמה עבדה במכון ליווי. אביה של המתלוננת נקט באלימות כלפי אמה ובעקבות כך הן שהו במקלט לנשים מוכות והאב נדון למאסר. נטען כי סמוך לאירוע, המתלוננת התגוררה עם אמה ואישה נוספת ובנותיה, וסיגלה לעצמה, כמי שנמצאת זמן רב בסביבת מבוגרים, התנהגויות וצורות ביטוי שאינן מתאימות לילדה בת 7. הנאשם הפנה בעניין זה לחקירת המתלוננת (ת/3, תמליל 3 עמ' 9 ש' 7-8) שם אמרה: "אני רעבה. אני חייבת גם להרזות" ולקביעת חוקרת הילדים לפיה למתלוננת יכולות ורבליות ויכולות הבנה הנמצאות בטווח הגבוה מעט לגילה (ת/3ב, עמ' 7 פסקה 2) אף שהמאשימה טענה בסיכומיה שהמתלוננת מטופלת נפשית במרכז אל"י, לא הוצגו אישורים המעידים על כך. באשר לעדות אחיה ואמה לפיהן היא מפחדת להיות לבד ומהחושך נטען כי סביר שילדה בת 7 תפחד מכך, לא ידוע האם פחדיה היו קיימים בטרם האירוע, ואין ראיה שהם נובעים ממעשי הנאשם דווקא.

58. בנוגע לעדות חוקרת הילדים נטען כי היא מעוררת תמיהות רבות הנוגעות להתנהלותה בכל שלבי החקירה, הן באשר לעבודת ההכנה שהיתה צריכה להיעשות בטרם החקירה- כגון הרקע ממנו מגיעה המתלוננת ומצבה המשפחתי -והן בנוגע לבדיקה האם יש פקיד סעד מטפל בטרם החקירה, בהתאם להנחיות חוקרי ילדים, והן בנוגע לשאלה אם ישנה מוטיבציה להפללה והשפעה אפשרית של הסביבה הטבעית ממנה מגיעה המתלוננת. לטענת הנאשם, כל הדברים הללו לא נבדקו במקרה דנן (עמ' 13 לפרוטוקול ש' 19-32, עמ' 16 ש' 10-29, עמ' 18 ש' 1-7, עמ' 23 ש' 14-15, עמ' 24 ש' 19-24, עמ' 25 ש' 21-23). נטען כי התנהלות חוקרת הילדים בעייתית ולוקה בחסר, שאלות רבות לא נשאלו ונושאים רבים לא נבדקו כראוי. עוד נטען כי בעת חקירת המתלוננת עלו דברים נוספים שמן הראוי היה לבדוק כגון עניין הורדת המכנסים (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 27-31, עמ' 15 ש' 1-6, עמ' 28 ש' 1-5). נטען כי המתלוננת יצאה מספר פעמים להפסקות במהלך חקירתה, במהלכן אף שוחחה עם אמה וקיים חשש כי הודרכה והושפעה על ידה. (עמ' 10 לתמליל 2 ש' 7-12). נטען שכאשר חוקרת הילדים נשאלה על כך ציינה שהמתלוננת לא טענה בפניה שברצונה לשוחח עם אמה, בניגוד לדברים שעולים מהתמליל (עמ' 27 לפרוטוקול ש' 18-19). נטען כי חוקרת הילדים לא שאלה את המתלוננת על מה שאירע בזמן הרב שחלף מן האירועים, ועד לחקירתה, חרף העובדה שהמתלוננת סיפרה לה ששוחחה על האירועים עם בני משפחה וחברותיה. נטען שתחילה טענה חוקרת הילדים כי שלושה שבועות אינם זמן רב, אך בהמשך חקירתה טענה שישנה חשיבות לחלוף הזמן היות והדבר משפיע על זכירת הדברים, וגם כדי שלא יהיה "זיהום" (עמ' 32 לפרוטוקול ש' 28-32). נטען שחוקרת הילדים השיבה בכל פעם שנשאלה על הימנעותה מבדיקה יסודית של הדברים, כמו על דברים שלא נעשו,

כי לא סברה שהדבר רלוונטי. נטען כי חוקרת הילדים לא נתנה הסבר מניח את הדעת בנוגע לאי בדיקת פרטים מהותיים, שלו היו מתבררים ונבדקים, ייתכן והיו מובילים למסקנות שונות ולכל הפחות, מסייעות לנאשם בהגנתו.

59. באשר לעדות האם נטען שבחקירתה הנגדית התקבלה תמונה עגומה של אם שאינה מעורבת בחיי בתה בת ה-7 ושאינה יודעת עם מי היא מסתובבת ומיהן חברותיה (עמ' 45-46 לפרוטוקול). מחקירת אבי המתלוננת עלה כי הוא אינו שבע רצון מהתנהלות האם וכי היא אינה יציבה (עמ' 73 לפרוטוקול ש' 8-13). נטען כי גם מעדות האם ניתן היה להבחין כי מדובר באישה אימפולסיבית, בעלת מזג חם וכי בכל פעם שחשה אי נוחות מהשאלה, השיבה בחוצפה ובכעס (עמ' 40 לפרוטוקול ש' 8-13, עמ' 46 ש' 7-9, ש' 18, ש' 21). עוד נטען שנתגלו סתירות רבות בעדותה. נטען שמעדותה עלה ששוחחה עם המתלוננת בכל הימים בהם שהתה אצל הנאשם ולא שמעה כל תלונה. בהודעתה במשטרה, טענה האם ששמעה מהמתלוננת שהנאשם הציק לה בכל הלילות וביום האחרון התקשרה אליה בבכי וסיפרה לה את שאירע. הסניגור טען כי אם הנאשם הציק למתלוננת כבר מהיום הראשון, אזי תמוה מדוע לא סיפרה על כך לאמה וביקשה שתיקח אותה מייד. באשר לשיחה במסגרתה סיפרה המתלוננת לאמה את שאירע, הובהר כי הנאשם אינו חולק על קיומה של השיחה אלא תוכנה שנוי במחלוקת ואין אינדיקציה בעדות המתלוננת לדברים שמסרה לה אמה באותה שיחה. נטען כי מהודעת האם במשטרה לא עולה שהמתלוננת התקשרה לאמה כשהיא בוכה וכך גם עלה מעדות האם, (כפי שיבואר, טענה זו של הסניגור אינה מדויקת, בלשון המעטה) וזאת בניגוד לטענת המאשימה בסיכומיה. זאת ועוד, נטען כי לא ברור מדוע האם לא פנתה ישירות לתחנת המשטרה ולא נסעה בעצמה להביא את המתלוננת אלא הסכימה להמתין שהנאשם יביא את המתלוננת לבית אביה (עמ' 48 לפרוטוקול ש' 8-11, 15-16). עוד נטען שמעדות האם עלה שכאשר הגיעה לקחת את המתלוננת מבית אביה לא ראתה בהתנהגות המתלוננת משהו מיוחד. נטען שבהודעתה במשטרה טענה האם כי המתלוננת רעדה וביקשה שתבוא לקחת אותה מהר (אולם, אמרות האם בחקירה לא הוגשו - ד.פ.). נטען כי על התנהגותה התמוהה של האם ניתן ללמוד מכך שלא ניסתה לדובב את המתלוננת ולברר עימה דברים נוספים למעט השאלה האם הנאשם חשף בפניה את איבר מינו או נגע באיבר מינה. נטען שמאמרתה השנייה במשטרה (שכאמור לא הוגשה) עלה כי בחרה לא לספר לבנותיו של הנאשם על המקרה, באומרה: "מה זה ייתן לי יש משטרה". אולם, בהמשך טענה שסיפרה לאנשים מאחר והרגישה צורך לשתף. נטען כי האם שיקרה בעדותה בבית המשפט כאשר נשאלה על עבודתה במכון הליווי ועל כך שהתגוררה עם אישה נוספת ובנותיה (עמ' 40 ש' 14-25, עמ' 42 ש' 1-4, 16-22).

60. לטענת הנאשם, האם "זיהמה ללא ספק" את עדות המתלוננת במהלך אותם 20 ימים טרם נחקרה המתלוננת. בהם היו יחד ושוחחו רבות על הנושא (עמ' 47 ש' 4-18, עמ' 44 ש' 21-27). נטען כי עלה שהאם שוחחה עם הקרובים לה על האירוע ואף עם המתלוננת במהלך החקירה (ת/3 עמ' 16 ש' 22-30, ת/3 עמ' 10 ש' 7-11, ת/3 עמ' 6 ש' 9-10). נטען כי האם אומנם הגיעה לתחנת המשטרה יום למחרת האירוע ובעצם לא חלה התפתחות בגרסת המתלוננת, אך לא הוכח שהיא מסרה את האמת בנוגע לתוכן השיחה עם הנאשם והמתלוננת. מכאן, לא ניתן לקבוע האם היתה התפתחות כלשהי.

בנוגע לסכסוך בין אם המתלוננת לנאשם, הובהר כי היא לא היתה רצויה בקרב משפחתו של הנאשם, בין

היתר בשל הרקע ממנו הגיעה. נטען שאין אפשרות ליתן אמון בגרסת האם ולקבוע על פיה ממצאים עובדתיים כלשהם.

61. באשר לעדות האב נטען כי עדותו סותרת את אימרתו במשטרה ואת עדות אמה של המתלוננת. נטען שהוא מסר בעדותו שלקח רק את המתלוננת לבית הנאשם, בעוד שלטענתו נסע עם שני ילדיו והשאיר רק את המתלוננת שם. כאשר הוצגה לו הסתירה, טען כי האם, אשר טענה כי נסע רק עם המתלוננת, טועה. באשר "לזיהום" החקירה ותיאום העדויות נטען כי מעדותו עלה ששוחח עם האם על הדיון ועל חקירתה וכי השניים הגיעו יחדיו לאחר שנפגשו "באקראי" ברכבת וכי הזמנתו למועד הדיון נשלחה לביתה של האם (עמ' 67-69 לפרוטוקול). עוד נטען כי בחקירתו במשטרה סיפר שהכיר את אם המתלוננת במועדון "סטריפטיז", בעוד שבעדותו בבית המשפט טען שהכירו במועדון לילה דרך חבר. עוד נטען שמאימרתו במשטרה עלה שהוא נוהג ללטף את המתלוננת עד שתירדם וכי לעיתים היה מנשק אותה על השפתיים, דברים עליהם חזר בעדותו (ת/7 ש' 20-21, עמ' 72 ש' 4-5, ת/7 עמ' 3 ש' 66-67, עמ' 71 ש' 7). עוד נטען שמעדותו עלה כי כאשר היה במעצר בית אצל הנאשם, האם העלילה עליו ושיקרה במשטרה ויתכן ומדובר בעלילה נוספת הקשורה לבתו. עוד נטען בהקשר זה, שהאב שוחח עם המתלוננת פעמים רבות בזמן שהותה אצל הנאשם, היא לא אמרה לו דבר והוא לא חש שמהו אינו כשורה (עמ' 73 לפרוטוקול ש' 25-30). נטען כי באופן תמוה האב לא יצא מגדרו כאשר שמע מהמתלוננת על מעשי הנאשם. באימרתו במשטרה (ת/7 עמ' 2 ש' 40-41) טען שכאשר הנאשם התקשר אליו שיבוא לקחת אותה, השיב שאינו יכול להגיע וביקש שהנאשם יביא אותה. לטענת האם הוא אף ניסה להרגיע אותה ואמר לה שידבר עם הנאשם (עמ' 48 לפרוטוקול ש' 10-16). נטען שאין ליתן אמון בגרסתו.
62. נטען כי מעדות בנות הנאשם עלה כי מדובר באב דואג, חרדתי, המטפל ומסייע בגידול נכדיו (עמ' 61 ש' 15-23). נטען שבאמרותיהן במשטרה השיבו בשלילה לשאלה האם הנאשם נהג לנשקן על הפה כשהיו קטנות היות וסברו שמדובר בשאלה אודות נשיקה בעלת קונוטציה מינית (ת/10, ת/11, עמ' 60 לפרוטוקול ש' 21-29, עמ' 65 ש' 1-9, עמ' 66 ש' 6-31). נטען שמעדות בתו מ'מ' עלה כי המתלוננת שהתה בביתה יחד עם הנאשם ושהוצע לה להישאר ללון שם עם בתה הקטנה, אך המתלוננת ביקשה לחזור ללון בבית הנאשם ודבר זה תמוה שכן מדוע שהמתלוננת לא תחפוץ דווקא להתרחק מהנאשם אם אכן ביצע בה את העבירות המיוחסות לו.
63. באשר לעדות החוקרת שושנה דרור נטען כי במהלך עדותה סתרה לא אחת את דברי חוקרת הילדים, בין היתר בנוגע לטענה לפיה לא הועבר לידיה חומר חקירה נוסף היות והוגש כתב אישום (עמ' 58 לפרוטוקול ש' 12-17, עמ' 24 ש' 1-7). נטען כי מדובר בחוקרת העיקרית בתיק שחקרה את מרבית העדים והיתה בקיאה בפרטיו. נטען שעל אף שידעה על המצב, לא פנתה לפקיד הסעד על מנת לקבל מידע על מצב המתלוננת (עמ' 60 לפרוטוקול ש' 19-28). עוד נטען, כי מעדותה עלה שהיה בתיק מסמך בנוגע למצב הסוציאלי של משפחת המתלוננת, בניגוד לטענת חוקרת הילדים (עמ' 61 לפרוטוקול ש' 15-19). נטען שהעדה לא נתנה הסבר מניח את הדעת לעיכובים בחקירה, לפעולות החקירה שלא בוצעו ולמחדלים בחקירה.

64. באשר לגרסת הנאשם נטען כי כבר בחקירתו הראשונה מסר גרסה מפורטת ועניינית במסגרתה לא הכחיש שהמתלוננת שהתה אצלו במועדים הרלוונטיים. לטענת הנאשם, אחיו הגיע עם בתו

לביתו ונתון זה אומת בעדות האב בניגוד לעדות האם. עוד נטען כי הנאשם סיפר שנישק את המתלוננת על פיה כמנהגו כלפי כולם אך טען שאין המדובר בנשיקה בעלת אופי מיני וקל וחומר שלא נישק אותה עם הלשון. לטענת הנאשם, לבקשת המתלוננת מילא אמבטיה ונכנס לרחוץ אותה בשל החשש שילדה בת 7 תיכווה במים רותחים או שמא תחליק. נטען שמחקירת המתלוננת עלה שכאשר נשאלה האם הנאשם סיבן אותה באיבר מינה, השיבה 7 פעמים כי איננה זוכרת ואינה יודעת מה להשיב (ת/א, ש' 34-3). באשר למסאג', הנאשם הסביר שהמתלוננת ביקשה ממנו שיעשה לה מסאג' בגב (ת/א, עמ' 3 ש' 74-73, ת/א, עמ' 2 ש' 21) כמו שאביה עושה לה וחיזוק לטענה זו ניתן למצוא בעדות האב שאישר כי לעיתים עשה למתלוננת מסאג' (ליטוף) על מנת להרדימה. עוד נטען שהנאשם אישר בחקירתו שכאשר קילח את המתלוננת שפשף עם הספוג את ישבנה ואיבר מינה (ת/א, עמ' 5 ש' 132-125, ת/א, עמ' 3 ש' 46). ואם הנאשם היה חושב שעשה משהו פסול, או היה סבור שמדובר במעשים בעלי אופי מיני, לא היה מספר פרטים אלו בחקירתו.

65. באשר לטענות המאשימה בנוגע לשיחת הטלפון עם אמה של המתלוננת נטען שסביר שהנאשם ירצה להסתיר מבנותיו את הדברים וינסה תחילה להסביר שאינם נכונים. זאת ועוד, תוכן השיחה לא הוכח וקיימת מחלוקת בעניין זה. נטען שהמאשימה טענה בסיכומיה שהשיחה לא כללה כל טענה בעניין האוכל, בעוד שהנאשם ציין בחקירתו השנייה שהמתלוננת אמרה לאמה שהוא לא נתן לה לאכול (ת/א, עמ' 2 ש' 33). טענת ב"כ המאשימה שהנאשם משקר בעניין זה כי לא הזכיר זאת בחקירתו הראשונה שגויה וכי בנסיבות, אין לייחס לכך משקל. נטען כי הנאשם אדם מבוגר, הנחקר לראשונה במשטרה על עבירות חמורות באחייניתו ויתכן שהתמקד בשאלות הקשות דוגמת הנשיקה ולא בעניין האוכל. נטען שאין המדובר בטענה חדשה שעלתה רק במהלך המשפט אלא בטענה שהועלתה כבר בחקירתו השנייה. נטען שלו הנאשם היה רוצה להסתיר דבר מה, היה עומד ליד המתלוננת בזמן השיחה עם אמה בטלפון שלו, שהוא נתן לה, כשברור שהוא איפשר למתלוננת לשוחח עם אמה מבלי שאף אחד ישמע את השיחה ביניהן. נטען כי בחקירותיו, החל מחקירתו הראשונה, הנאשם טען כי מדובר בעלילה, בניגוד לטענת המאשימה (ת/א, עמ' 2 ש' 16-14, עמ' 4 ש' 106-105, עמ' 6 ש' 177-176, עמ' 8 ש' 236-232, ת/א, עמ' 1 ש' 4, עמ' 3 ש' 49, 54 ו-71). נטען כי את הטענה לפיה חפצי המתלוננת נותרו מאחור יש לזקוף לחובתו של הנאשם, הינה בלתי מתקבלת על הדעת בנסיבות בהן הוריה דרשו שיחזירה מיד, ולא היה טעם לחזור מן היישוב בו היה לעיר מגוריו שם נותרו חפציה, ומשם לאזור המרכז. עוד נטען כי במהלך אותה נסיעה לבית האב, נרדמה המתלוננת על ברכיו של הנאשם וכי ילדה מפוחדת לא אמורה להתנהג כך. עוד נטען שהמתלוננת לא נשאלה האם הנאשם אמר לה משהו במהלך הנסיעה, דוגמת איום שלא תגלה, או שניסה לשכנעה שלא לספר. נטען שגם כאשר הגיעו לבית אביה, התייבה המתלוננת בסלון ולא נרתעה, לא הסתגרה בחדרה, לא בכתה לאביה, התנהגות המצופה מילדה שנפגעה מינית. נטען כי התנהלותו של הנאשם החל מהרגע הראשון מעידה על חפותו; הנאשם סידר למתלוננת ספה בסלון לשנת לילה, הוא תיאר עם בתו מ'מ' שהמתלוננת תישאר לישון אצלה אך המתלוננת סירבה, בזמן ששהו אצל מ'מ' לא נכנס הנאשם לקלח את המתלוננת ודאג שנכדתו ש'מ' תשחק עימה. נטען שכך לא מתנהג אדם עם כוונות מיניות. נטען שהמאשימה בסיכומיה התייחסה לכך שהנאשם צחק בעדותו כאשר הוטחו בפניו תיאורים קשים אולם, מדובר בצחוק הנובע ממבוכה וקושי במהלך העדות וכי כל מי שנכח באולם בית המשפט יכול היה להבין זאת.

66. באשר לעדי ההגנה נטען כי חתני הנאשם העידו על היכרותם עמו ועל האופן בו הוא מסייע להם בגידול ילדיהם ועל מסירותו, ציינו שהם סומכים עליו, ולו היו סבורים שהוא עלול לפגוע בילדיהם לא היו משאירים אותם עימו לבד, ומגיעים להעיד לטובתו. עוד נטען כי מעדות יר'מ' עלה שהנאשם נוהג לנשק את קרוביו על הפה וכי אין הכוונה לנשיקה בעלת אופי מיני אלא גילוי חיבה. באימרתו במשטרה שהוגשה בהסכמה והוא לא נקרא להעיד, מסר יר'מ' שאבי המתלוננת שוחח עימו בנוגע להרגלי הנישוק של הנאשם ומכאן ניתן ללמוד שאף אביה לא האמין להאשמות וביקש למצוא חיזוק אצלו.

67. לסיכום נטען כי במקרה דנן המשטרה לא ביצעה פעולות בסיסיות ומתבקשות שהיו יכולות לשפוך אור על המצב הראייתי וכי מכלול המחדלים מלמד כי הובאה בפני בית המשפט תמונה חלקית ומגמתית וכיום אין בידי הנאשם אפשרות לאסוף את מכלול הראיות ויש בכך להביא לזיכוי הנאשם ולו מחמת הספק. עוד נטען שלא ניתן לייחס לנאשם את היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירות האמורות שכן לא הוכח שהמעשים היו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.

דין והכרעה

68. במקרה דנן הנאשם אינו מכחיש את מרבית רכיבי המעשים המיוחסים לו במועדים בהם שהתה המתלוננת בביתו - למעט החדרת לשון לפיה, מיקום נגיעותיו בישבנה, היוזמה למקלחת וצורת ישיבתו בזמן המסאג' - ומוסיף וטוען כי אין המדובר במעשים בעלי אופי מיני. המתלוננת לעומתו, מתארת בחקירתה בפני חוקרת הילדים רצף אירועים בעלי אופי מיני מובהק. מכאן, גדר המחלוקת אינו בנוגע לעצם קיום רוב המעשים אלא בשאלה האם דובר הלכה למעשה במעשים שנעשו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני, כנטען בכתב האישום.

לאחר שמיעת העדויות וסקירת הראיות הגעתי לכלל מסקנה כי יש להרשיע את הנאשם במעשים המיוחסים לו בכתב האישום, למעט האירועים במקלחת, מהם יש לזכותו מחמת הספק, כפי שיובהר להלן.

69. חוקרת הילדים, תיארה בטופס סיכום עדותה של המתלוננת (ת/3א) כי המתלוננת האשימה את הנאשם ותיארה מספר אירועים, המובחנים האחד מהשני. היא ציינה כי המתלוננת מסרה את דבריה במלל חופשי ועיגנה את האירוע בקונטקסט של זמן ומקום, בשילוב מעורבות של דמויות נוספות. עוד צוין שהמתלוננת הביאה לידי ביטוי פרטים שוליים לצד פרטים מהותיים, אשר חלקם ייחודיים וסנסוריים. חוקרת הילדים אף התייחסה לתחושותיה ומחשבותיה של המתלוננת בזמן האירועים. הוסף כי בעדותה קיימים ציטוטים, אינטראקציות מילוליות והדגמות ספונטאניות. חוקרת הילדים ציינה כי בעדות המתלוננת באה לידי ביטוי דינמיקה המאפיינת פגיעות מיניות וכי לא התרשמה ממגמת הגזמה בדברי המתלוננת ואף שישנן מילות צמצום.

על כן, קבעה חוקרת הילדים כי המתלוננת תיארה אירועים אותם חוותה וכי דבריה מהימנים (עמ' 7 לת/3א). חוקרת הילדים נחקרה ארוכות בבית המשפט וקביעותיה נמצאו מהימנות בעיני ולא התערערו במסגרת החקירה הנגדית. יוער, כי עדותה כללה התייחסות לקריטריונים המקובלים לצורך הערכת מהימנות בחקירת ילדים והתייחסות קונקרטיית לעדות המתלוננת.

הואיל ובסופו של דבר שאלת המהימנות נתונה בסופו של יום להערכת בית המשפט אומר כי לאחר צפייה ממושכת במתלוננת כפי שצולמה בתקליטורי חקירתה הובילה אותי לאותה המסקנה, לפיה המתלוננת מסרה עדות מהימנה כפי שסברה גם חוקרת הילדים.

70. חוקרת הילדים הסבירה את שתי הסתייגויותיה (ת/א-1) בנושא המהימנות (התמצאות בזכרון ונוכחות ש"מ' בבית בעת הנשיקות על הפה) ואישרה שאין הדבר פוגע במהימנות המתלוננת. אין בידי לקבל את טענת הנאשם לפיה חוקרת הילדים לא בדקה דברים מהותיים בחקירתה, דוגמת המקרה בו תיארה המתלוננת שילדים הורידו את מכנסיה או בנוגע לרקע המשפחתי של המתלוננת.

ראשית, חוקרת הילדים מסרה בעדותה מפורשות שבדקה את מגמת ההפללה בעדות המתלוננת בשל סכסוך בני הזוג והדבר נשלל על ידה.

שנית, היא הבהירה בעדותה שמטרת החקירה היתה לברר דברים שעלו מתלונת האם במשטרה.

שלישית, חוקרת הילדים שללה בעדותה בבית המשפט את הטענה לפיה דברי המתלוננת שייקחו אותה ל"מקלט של ילדים", הינם בגדר "השלכה" בעקבות שהייתה במעון לנשים מוכות. היא הסבירה שמדובר בתופעה שכיחה בקרב ילדים החוששים שהוריהם ייקחו אותם ל"כלא" או למקלט, אם יספרו מה קורה בבית. רביעית, חוקרת הילדים שללה השפעה סביבתית על המתלוננת (עמ' 17-18 לפרוטוקול). עוד היא הסבירה שאין למגורי המתלוננת, עיסוק אמה כנערת ליווי - שלא הוכח - או השימוש בסמים על ידי אביה וגילוי אלימות מצידו כלפי האם, כל השפעה על מסירת פרטים מהימנים לגבי האירועים אותם חוותה (עמ' 25-26 לפרוטוקול).

חמישית, טענת הנאשם לפיה אמה של המתלוננת "זיהמה" את עדותה בזמן החקירה, דינה להידחות. חוקרת הילדים הבהירה שהפסקות במהלך חקירות ילדים הינן דבר מקובל (ויוזכר כי מדובר בילדה בת 7 ובחקירה שארכה כשלוש שעות) וכי אין מניעה שהמתלוננת תשוחח עם אמה בזמן ההפסקות, דבר שיכלה לעשות במהלך התקופה שחלפה מגילוי האירועים לאם ועד לחקירת המתלוננת (עמ' 27 לפרוטוקול). חוקרת הילדים שללה מפורשות גם זיהום החקירה של המתלוננת ע"י אחרים והוסיפה כי גם אם היה זיהום כאמור והמתלוננת שוחחה על האירועים עם אנשים רבים, אין כל השפעה על הערכת מהימנותה במקרה דנן (עמ' 32 לפרוטוקול).

71. מצפייה בתקליטורי החקירה ומעיון בתמלול הודעותיה של המתלוננת עלה כי המתלוננת תיארה את תחושותיה בזמן עשיית המסג', כלשונה - "זה הציק לי וגם הרגיש לי לא נוח" זה גם לא היה לי נעים שהוא נגע לי שמה" (עמ' 8 לת/א-1). לטענתה, חששה להגיד לנאשם "כי הוא כועס לפעמים" ולפיכך טענה בפניו שמגרד לה בכתפיים על מנת שיחדל ממעשיו (עמ' 5 לת/א-1, עמ' 9-12, עמ' 6 ש' 25-29). בהמשך טענה ש"הציק לי יותר שהוא נישק אותי" (עמ' 8 ש' 31). עוד טענה המתלוננת שהיה לה "כבד" בגב כאשר הנאשם נשען עליה בזמן עשיית המסג' וכאב לה כאשר הוא עשה לה מסאג' בעצם הזנב (עמ' 11 לת/א-1, עמ' 26-27). כאשר נשאלה מי היה בבית במועד הנשיקה בביתה של מ'מ' השיבה - "רק התינוק של הבת שלו וזהו, והבת שלו הלכה להביא את הילד הקטן שלה מהגן" (עמ' 19 לת/א-1, עמ' 4-6). בחקירת המתלוננת הועלתה השאלה לפיה הנכדה ש'מ' היתה נוכחת בזמן אחת הנשיקות, אך כפי שהובהר בעדות חוקרת הילדים אין הכחשת ש'מ' בנקודה זו פוגעת

במהימנות דברי המתלוננת. ודוק. גם הנאשם אינו שולל מגע עם המתלוננת במתן נשיקה על פיה.

72. המתלוננת לא הגזימה בעדויותיה, תיארה תחושות ונתנה דוגמאות רבות, תוך הדגמה מוחשית. היא לא הפריזה ותיארה שהנאשם קילח אותה שלוש פעמים אך רק פעם אחת סיבן אותה ב"מקומות הפרטיים" (עמ' 8 ש' 19-11), תוך שציינה שבפעם הנוספת ביקשה להסתכן לבדה היות וכאב לה בפעמים הקודמות. מעדותה עלו דוגמאות מוחשיות שאין זה סביר שילדה שלא חוותה אותן תדע לתאר ולקשר למעשים הנטענים. יתרה מזאת, מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה כי הואיל ורוב המעשים לא מוכחים, אין זה הגיוני או סביר שהאם או חברותיה של הילדה ייבנו על זה עלילה של קונוטציה מינית. התיאורים בנוגע לנשיקות הנאשם על פיה של המתלוננת שכללו דחיפת לשונו לתוך פיה, ו"נגע בדבר הורוד הזה שיש בפה... אז שהוא הזיז את זה לצדדים ועשה סיבובים בכל הפה שלי בצדדים" (עמ' 14-15, 18 לת/3) אינם תיאורים שסביר כי המתלוננת בדתה מליבה או מדמיונה. כך למשל המתלוננת מתארת חלק מהמסאג' שעשה לה הנאשם-"הוא קימט את התחתונים עם היד שלו, והוא כאילו הוציאו אותם מהצד". כאשר נשאלה כיצד ידעה זאת, השיבה-"כי הרגשתי שהוא מוציא לי את התחתונים" (עמ' 5 לת/3 ש' 28-31). המתלוננת אף תיארה את מחשבותיה בזמן המעשים. כאשר נשאלה בנוגע לכך שאמה אמרה לה מה להגיד השיבה-"זה בטוח אבא יגיד" וכאשר נשאלה מה היא תגיד, השיבה-"אבא, אמא לא סיפרה לי. תלמד..." (עמ' 8 לת/3 ש' 30- עמ' 9 ש' 3). כפי שעלה מעדות חוקרת הילדים, המתלוננת אף נשאלה על ידי אמה בנוגע לנגיעה של הנאשם באיבר המין שלה ושללה זאת, דבר המחזק את מהימנותה ויכולתה לדייק בפרטים גם כנגד שאלות של אמה (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 13-15). האם בעדותה אישרה גם כי שאלה את המתלוננת האם הנאשם הוציא את איבר מינו והמתלוננת שללה זאת (עמ' 43 לפרוטוקול ש' 8-12) דבר המחזק את המסקנה שלא היא ולא אמה רצו להגזים ולהעליל על הנאשם מעשים שלא עשה.

73. באשר לת/3-א1, מסמך במסגרתו פירטה חוקרת הילדים את הסתייגויותיה מעדות המתלוננת - בנושא אי התמצאותה בזמנים ונוכחות הנכדה ש'מ' בעת הנשיקה - הרי שחוקרת הילדים הסבירה בעדותה ואף ציינה זאת במסמך עצמו, כי הדבר אינו פוגע בהערכת המהימנות של החלקים הנוגעים לפגיעה עצמה. הוסבר כי הרצף של השהות במחיצת הנאשם, המתפרס על פני שלושה ימים, גרם למתלוננת לקושי בהתמצאות של זמנים ולכן לא ניתן לפסול אי דיוקים לגבי הרצף ולגבי החלקים הפריפריאליים לפגיעה. באשר להימצאותה של ש'מ' בזמן הנשיקה, הוסבר כי הדברים לא נמסרו על ידי המתלוננת במלל חופשי ולא שולבו בתיאור האירוע ולכן לא ניתן לומר בוודאות האם ש'מ' היתה עדה לאירוע או לא, וגם ש'מ' הכחישה זאת בחקירתה. כפי שצינתי לעיל, בעדותה המתלוננת אף מסרה שרק הנאשם ונכדו התינוק היו בבית במועד הנשיקה ולא הזכירה את ש'מ'. מכאן שהחוקרת לא יכלה לקבוע מהימנות לגבי ש'מ' והמסקנה היא שאכן ש'מ' לא נכחה במקום כדבריה והמתלוננת טעתה בעניין זה. יוער, כי עסקין בילדה בת 7 אשר נחקרה במשך כשלוש שעות בנוגע לאירועים טעונים ולא מן הנמנע שרצף האירועים והעומס הרגשי יגרמו לה לבלבול ולקושי בהתמצאות מדויקת בזמנים או לטעויות בדבר הנוכחים בכל עת ובכל

מקום שהזכירה. על כן, מקבל אני את עמדת חוקרת הילדים לפיה אין הדבר פוגע במהימנותה בנוגע לפגיעה המינית עצמה.

74. אל מול עדות המתלוננת עומדת עדות הנאשם. מעדותו הצטיירה תמונה של אדם המנסה להרחיק עצמו מהאירועים ולתארם כמעשים יום--יומיים שגרתיים וחסרי משמעות של אדם מבוגר אחראי ודואג לילדה קטנה. מיד יאמר, כי לא מצאתי את גרסתו מהימנה וזאת בלשון המעטה.

75. הנאשם באמרתו במשטרה (ת/1) הטיל את האשמה על אמה של המתלוננת (עמ' 2 ת/1 ש' 15-16, עמ' 4 ש' 105-106, עמ' 5 ש' 147, עמ' 6 ש' 176-179, ת/2 עמ' 1 ש' 7, עמ' 3 ש' 49, 54, 71, עמ' 4 ש' 88, 105-108) בשל סכסוך עם אחיו - אבי המתלוננת - הואיל והאם כעסה על יחס משפחתו שלא קיבלה אותה בשל התנהלותה הבעייתית לדעתם. הנאשם לא ידע לספק תשובה ראויה מדוע אמה של המתלוננת תעליל דווקא עליו כשאין לה כל סכסוך אישי איתו וזאת לאחר שאפשרה לאב להשאיר את בתה הקטנה בביתו בטענה שהיא "אינה סובלת" אותו ואת בני המשפחה היות ונידו אותה בשל עברה, אינה עומדת במבחן ההיגיון, גם לשיטתו של הנאשם. הנאשם שלל סכסוך עם האם (עמ' 4 לת/2 ש' 104-111) וטען בחקירתו שגם לנכדיו הוא נותן נשיקה על הפה וכך גם לבנותיו (עמ' 2 לת/1 ש' 11-15, 31).

כאשר נאמר לנאשם שבנותיו שוללות את הטענה השיב שייתכן והן אינן זוכרות היות והיו קטנות וצחק (עמ' 4 לת/2 ש' 101-103). באימרתו במשטרה טען הנאשם כי המתלוננת היא זו שביקשה ממנו שיקלח אותה והיא זו שקראה לו, אך גם אם לא היתה קוראת לו היה נכנס לקלח אותה ולא נותן לילדה בת 7 להתקלח לבד, משום שהיא עלולה להחליק או להיכוות במים רותחים (עמ' 2 לת/1 ש' 24-26, עמ' 4 לת/2 ש' 93-94). בתחילה, טען כי רק "שטפתי לה את הגוף" (עמ' 3 לת/1 ש' 60) אך בהמשך, הודה ששיפשף את גופה עם ספוג, לרבות בישבן ובאיבר המין וטען שהיה צורך במקלחת יסודית כיוון שבעבר מצא צואה על מכנסיה (עמ' 5 לת/1 ש' 125-132). הנאשם הדגיש בעדותו שכל היום הם היו עם המשפחה ו"לא שהייתי לבד" (עמ' 2 לת/1 ש' 31-32). באימרה נוספת במשטרה טען שלא יכול היה לנשקה היות והיו אנשים בבית עימם (עמ' 3 לת/12 ש' 75-79) דבר שאינו מדויק היות והיה שלב בו נשאר לבד עם המתלוננת ונכדו התינוק והנאשם הודה בכך, לאחר שעומת עם דברי בתו א'ג' (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 17-19). גם בנקודה זו, ניכר כי הנאשם ניסה להרחיק עצמו מהאירוע, עובדה הפועלת לחובתו. תימוכין נוסף לכך שהנאשם ניסה להרחיק עצמו מהמעשים המיוחסים לו, ניתן למצוא בדברי ש'מ' בחקירתה, לפיהם הנאשם מסר לה שהמתלוננת לא התקלחה כאשר שהתה בביתו (עמ' 10 לת/9 ש' 30-34) ונשאלת השאלה מדוע היה צריך להסתיר זאת ממנה.

76. יוער כי הנאשם מטיל את היוזמות לנשיקות, למקלחות ולמסאג' על המתלוננת, בת ה- 7. לטענתו, היא זו שביקשה שיקלח אותה, היא זו שדרשה שיעשה לה מסג' כמו שאביה נוהג לעשות לה והיא זו שנישקה אותו. אין ספק כי מטרת הנאשם הינה להרחיק עצמו מהמעשים המיוחסים לו ומהכוונה המינית העומדת מאחוריהם. באשר לעיסוי הגוף, הרי שהנאשם הודה כי עשה עיסוי למתלוננת אך תיאר עיסוי בגב בלבד רק פעם אחת, להבדיל מהמתלוננת אשר תיארה שלושה

עיסויים, שניים מהם באזור עצם הזנב, "ליד החור", באמצעות אגרופי הידיים (בניגוד לנאשם שתיאר ליטוף על הגב בכף יד פתוחה). המתלוננת טענה שהנאשם הרים את חולצתה והוריד מעט את מכנסיה (ת/3, תמליל 1 עמ' 13 ש' 17-22, עמ' 11 ש' 4), בעוד שהנאשם תיאר שהכניס יד מתחת לחולצתה בלבד. פער נוסף עלה מתיאור מנח ישיבתו של הנאשם, כאשר הנאשם סיפר שישב לצד המתלוננת שהתהפכה על בטנה ושמה את רגליה על ברכיו (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 12-13), בעוד שהמתלוננת תיארה שישב מעליה, ברגליים פסוקות וכי הרגישה שכבד לה (ת/3, תמליל 1 עמ' 9 ש' 9-19). המתלוננת תיארה את המסאג'ים שעשה לה הנאשם ואף את תחושותיה בזמן המעשים, חרף גילה הצעיר. הנאשם שלל בחקירותיו במשטרה ובמרבית עדותו בבית המשפט כי עיסה את המתלוננת בישבנה בסמוך לעצם הזנב. אולם, בחקירתו הנגדית אישר - ואני סבור שדבר זה "נפלט" מפיו תוך גילוי של אמת - כי הגיע עד עצם הזנב, תיאורה תואם את דברי התלוננת שתיארה כי נגיעותיו של הנאשם הגיעו "לעצם הזנב" ובאזור פי הטבעת "קצת מעל אבל ליד החור" (ת/3 עמ' 11 ש' 4, עמ' 12 ש' 8). גם מעדות האב עלה כי המתלוננת סיפרה לו שהנאשם נגע לה בגב "באזור הזנב" (ת/7, עמ' 1 ש' 15), דבר המחזק את אמינותה.

77. אין מחלוקת כאמור לעיל, שהנאשם קילח את המתלוננת במקלחת, במהלכה שפשף את גופה עם ספוג גם באיבר מינה ובישבנה, כאשר הנאשם טען שהמתלוננת ביקשה שיקלח אותה בעוד היא טענה כי ביקשה להתקלח לבדה.

מחקירת המתלוננת עלה כי הנאשם סיבן אותה בכל גופה, בישבנה ובאיבר מינה. היא הבהירה שבביטוי "מקומות אישיים" כוונתה ל"ביסיה והטוסיק" והדגימה והצביעה בחקירתה על איברי הגוף אליהם היא מתכוונת, איבר מינה וישבנה (ת/3 עמ' 5 ש' 4-20). המתלוננת אף הסבירה שפעולות הנאשם הכאיבו לה וכי הנאשם סיבן אותה "חזק" (ת/3, עמ' 6 ש' 3, ש' 32, עמ' 7 ש' 16, עמ' 8 ש' 17-19). המתלוננת תיארה שהנאשם קילח אותה שלוש פעמים, אך רק פעם אחת עשה זאת באופן כואב ולא נעים (ת/3, תמליל 2, עמ' 8 ש' 17-19). גם פה ניתן להיווכח שהמתלוננת אינה מגזימה או מעצימה את האירוע. הנאשם לעומת זאת, שינה את גרסתו בעניין המקלחת, כאשר תחילה הודה כי "קרצץ" את גופה ואבריה האינטימיים היות ולטענתו דובר במקלחת "יסודית" (ת/1, עמ' 5 ש' 125-130), בהמשך טען בעדותו שרק "העביר לה פעם אחת עם הספוג" (עמ' 78 לפרוטוקול ש' 3) ותיאר-"חפפתי לה את השיער, לקחתי ספוג ועם הספוג קלחתי אותה. ואני לא אגזים אם אומר שכל המקלחת לקחה אולי 2 דקות, כולל החפיפה, זה היה צ'יק צ'יק..." (עמ' 69 לפרוטוקול ש' 12-14).

יחד עם זאת, בעניין זה נותר בלבי ספק בשאלה אם הוכח כי מעשיו היו למטרת גירוי או סיפוק מיני, כפי שיבואר בהמשך.

78. הנאשם אישר כי נישק את המתלוננת פעמיים-שלוש כאשר לטענתו, לא דובר במעשים מיניים. הוא שלל שהחדיר את לשונו לפיה באומרו: "-חם וחם, חם ושלום, חם ושלום, חם ושלום" (ש.ד, החוקרת) (עמ' 3 לת/1 ש' 48-51). באשר למסאג' טען בחקירתו כי עשה לה מסג' בגב לבקשתה, פעם אחת, כמו שאביה עושה, ושלל בתוקף שנגע בישבנה, כלשונו-"לא, לא, הזוי [צוחק ש.ד]" (עמ' 3 לת/1 ש' 77-77, עמ' 4 ש' 112). (כזכור, בחקירתו הנגדית אישר את שלא אמר קודם כי נגע בישבנה והגיע עד עצם הזנב - ד.פ.).

הנאשם אישר בעדותו כי המתלוננת שוחחה עם אמה כל יום פעמיים-שלוש וגם עם אביה וחברותיה

(עמ' 5 לת' 1 ש' 149-153), וטען כי לו מעשיו היו פוגעים במתלוננת, הרי שהיתה משתפת את הוריה מיד לאחר המעשה הראשון, שכן שוחחה עימם מידי יום מספר פעמים.

דין הטענה להידחות. המתלוננת הסבירה בחקירתה כי מעשי הנאשם- המסאג' והמקלחות לא היו נעימים לה, אך הנשיקות ביום האחרון לשהותה היו בבחינת הקש ששבר את גב הגמל, כלשונה- "הציק לי יותר שהוא נישק אותי" (עמ' 8 ש' 31). בנקודת הזמן הזו, הבינה המתלוננת חרף גילה הצעיר כי מעשי הנאשם כלפיה מהווים חציית גבולות וההסלמה הנמשכת של המעשים מחייבת כי תעשה מעשה ותחזור לביתה בהקדם, ואז פנתה לאמה. המתלוננת אף הסבירה שהתביישה לאחר שהנאשם נישק אותה והסבירה- "התביישתי...התביישתי בזה שהוא נישק אותי ושהוא עשה לי מסג' ושהוא קילח אותי" (עמ' 18 לת' 3 ש' 19-26). היא הסבירה שחשה נבוכה והסתתרה מתחת לשמיכה (עמ' 1 לת' 3 ש' 20-31) ואף הסתתרה מפניו במקלחת, כלשונה: "אז הוא ניגב אותי ובינתיים אני הסתתרתי מאחורי הוילון, כי לא רציתי שהוא יראה לי שוב את המקומות הפרטיים ואז הוא הלך להביא לי ואז הוא שאל מה את מסתירה ופתח את הוילון ואז הוא יצא והתלבשתי והלכתי לישון" (עמ' 4 לת' 3 ש' 25-28).

79. לאורך כל חקירתו של הנאשם במשטרה הוא ניסה להשחיר את פניה של אם המתלוננת וטען כי היא זו שהעלילה עליו באמצעות המתלוננת. בד בבד הנאשם הודה שהמתלוננת היא זו שצלצלה לאמה בשיחה בה התלוננה בפניה על מעשי הנאשם ולא להיפך, וכי במשך שהותה בביתו, שוחחה עם אמה מספר פעמים ביום.

איני מקבל טענה זו. המתלוננת ובני משפחתה, לא ניסו להשחיר את פני הנאשם ולא הגזימו בתיאורים ואביה אף הודה שהיה לו קשה תחילה לקבל את הטענה כי אחיו ביצע את המעשים המיוחסים לו ובחקירתו במשטרה, הודה אף שסמך עליו. לעומת זאת, הנאשם ניסה להדגיש בעדותו כי בשל סכסוך עם אחיו (האב), אמה של המתלוננת (שהינה גרושה מהאב) בחרה להעליל עליו ואף הגדיל לעשות כאשר נשאל בעדותו האם יש לו דבר מה להוסיף והשיב- "תראי אני לא מחפש נקמה נגד האישה הזאת, אחי סיפר לי שהיא עלתה לארץ עם מסמכים מזויפים, השם שלה לא י' זה ט' היא גנבה שם מסמכים ועלתה עם זה לארץ". כאשר הוא נשאל כיצד הדבר רלוונטי לעדותו, השיב- "זה לא רלוונטי, רק אני רוצה להגיד לך מי זו האישה הזאת, את יודעת מאיפה הוא לקח אותה ושיקם אותה? לא מגיע שתרד על כל המשפחה ותקלל את כל המשפחה, לקח אותה...היתה נערת ליווי בקיצור, משם לקח אותה" (עמ' 8 לת' 1 ש' 244-251).

80. יוער, כי לא מצאתי סבירות בטענה שאמה של המתלוננת תעליל על הנאשם ותשתמש בבתה לצורך כך. יתרה מכך, המתלוננת הגיעה לבית הנאשם בהסכמת אמה ואין מחלוקת כי הנאשם ביצע את רוב המעשים המיוחסים לו, וטענתו היא כי לא היה בהם אופי מיני. אימה של המתלוננת הגישה את תלונתה יום למחרת האירוע האחרון דהיינו, למחרת היום בו סיפרה לה המתלוננת על מעשי הנאשם בה ולא הגזימה בתיאוריה. היא מסרה את מה שנאמר לה על ידי המתלוננת וניתן לראות שגרסת המתלוננת, שאומנם נחקרה כעשרים יום לאחר מכן, עלתה בקנה אחד עם גרסת האם במשטרה, יום לאחר שהמתלוננת התלוננה בפניה ולא היו התפתחויות בגרסה לעומת מה שסיפרה לאם בשיחת הטלפון הראשונה ומכאן שאין זיהום בגרסתה.

לו רצתה האם להעליל על הנאשם, היתה יכולה להפריז בתיאוריה ואף לזהם את עדות המתלוננת אך הדבר לא נעשה על ידה. זאת ועוד, לו רצתה האם לפגוע באבי המתלוננת סביר להניח כי היתה בוחרת להעליל עליו, לאחר שהודה בעדותו כי לעיתים רחוקות הוא מנשק את בתו בפה ואף עושה לה מסג' לבקשתה. כפי שצוין לעיל, המתלוננת היא זו שצלצלה לאמה וביקשה לשוב הביתה נוכח מעשי הנאשם ולא להיפך. לו אִם המתלוננת היתה מסוכסכת עם הנאשם ומבקשת להעליל עליו, היא לא היתה שולחת את בתה אליו או ממתינה שלושה ימים כדי להעליל עליו. תימוכין לכך ניתן גם למצוא בעדות חוקרת הילדים, אשר אישרה בעדותה כי בדקה את ההשערה לפיה מישהו מסר למתלוננת את הדברים נוכח הסכסוך בין בני הזוג, אך שללה אותה (עמ' 13-14 לפרוטוקול). גם המתלוננת שללה זאת בחקירתה, כאשר מסרה שאביה יאמר שאמה מסרה לה את הדברים אך היא תאמר לו שאין הדבר נכון (עמ' 8 לת' 30-31 עמ' 9 ש' 3).

81. סתירה נוספת עלתה בחקירת הנאשם במשטרה, שם טען כי אמה של המתלוננת התקשרה אליו בכעס (עמ' 2 לת' 1 ש' 41), בעוד שבעדותו בבית המשפט טען שהיתה "מעופפת" ודיברה בקול איטי כמו "נרקומנית" (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 31-32). בהמשך עדותו טען שהיתה "מסטולית" ואדישה בשיחה עימו (עמ' 74 לפרוטוקול ש' 5-2).

82. על המצב הנפשי של האם ניתן ללמוד מעדות האב, שציין בחקירתו במשטרה כי האם "התקשרה אליו בצרחות" וביקשה שיתקשר לאחיו ש"נגע בילדה" ו"היתה היסטורית" (עמ' 1 לת' 7 ש' 3-4, עמ' 2 ש' 49). תימוכין נוסף למצבה הנפשי של האם ניתן למצוא בדברי המתלוננת, שנשאלה כיצד אמה הגיבה כאשר סיפרה לה על האירוע והשיבה-"מה זה, מה, וואו...וזה, והיא הלכה להתלונן במשטרה. היא בכתה שם. היא בכתה. ואז סוף סוף הזמינו לנו תור לפה" (עמ' 6 לת' 31-29). יצוין כי מצבה הנפשי של האם לנוכח דווחי בתה על שארע, מוזכר על ידי לצורך הדיפת הטענה לעלילה שרקמה נגד הנאשם.

לטענת האב כאשר הנאשם הגיע לביתו הם שוחחו והיה כעס אך הנאשם טען בפניו שלא נגע במתלוננת (זאת בניגוד לטענתו המופרכת של הנאשם לפיה - על אף החריגות של המצב - שוחחו במשך שלושת רבעי השעה על כדורגל - עמ' 80 לפרוטוקול ש' 22-19). לדבריו, לאחר שהנאשם נסע, הוא נכנס לחדרה של המתלוננת שסיפרה לו שהנאשם נישק אותה, הכניס את לשונו לפיה ונגע לה בגב. הוא הוסיף שהמתלוננת טענה כי הנאשם "לא נישק אותה כמו אבא ואמא" מספר פעמים (עמ' 1 לת' 7 ש' 13-3). האב שלל בעדותו שהוא מקלח את המתלוננת וטען שמגיל 3 הוא לא נכנס אליה למקלחת. הוא ציין שלעיתים נדירות הוא מנשק את המתלוננת על השפתיים. עוד שלל האב סכסוך בין האם לנאשם ולא השחיר את פניו. גם בעדותו חזר על הדברים וטען שביום בו המתלוננת היתה לבד אצל הנאשם התקשרה אליו האם וכלשונו-"הרימה לי טלפון מבוהלת, בוכה, הייתה היסטורית" ובהמשך-"בטלפון בהתחלה לא הבנתי מה קורה, אמרה תדע אח שלך החרא הזה, תראה מה עשה שם לילדה, שיביא אותה מהר" (עמ' 70-71 לפרוטוקול). יוער, כי עדות האב היתה מהימנה בעיני והעובדה כי צלצל לבן דודו יר'מ' על מנת לשאול בנוגע להרגלי הנישוק של הנאשם, מוסיפה למהימנותו כיוון שלא היתה סיבה להתקשרות זו אלא אם אכן שמע מן המתלוננת ואמה על מעשי הנאשם. האב הודה בחקירתו במשטרה שסמך על הנאשם ותחילה התקשה להאמין שהוא פגע בבתו. הוא חזר על כך בעדותו וטען כי האינסטינקט הראשוני שלו היה הלם היות והיה מבולבל ולא ציפה לכך (עמ' 72 לפרוטוקול). יוזכר, כי מדובר במקרה של פגיעה

בתוך המשפחה ובילדה קטינה צעירה מאד, דבר שאינו קל "לעיכול" ודובר בניסיון מטעמו לוודא היטב שהדברים נכונים, בטרם יאשים את אחיו בביצוע מעשים כאלה.

זאת ועוד, על אף האמור טען אבי המתלוננת שהוא מאמין למתלוננת, כלשונו- "...לא אמרתי מעולם שהילדה משקרת, הילדה לא משקרת בוודאות" (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 2-1). יודגש, כי גם הנאשם בעדותו לא ידע לומר מדוע האב יעליל עליו לאור עברם המשותף, דהיינו, היחסים הטובים ביניהם, על אף ששאר בני המשפחה לא תמכו בעבר באב.

זאת ועוד, טענתו לפיה האב אוהב את האם ויעשה הכל למענה, לרבות אמירת דברי שקר, אינה נתמכת בראיות והאב ציין בעדותו כי הוא מתגורר עם בת זוג אחרת ואינו בקשר עם האם כלל, למעט בנוגע לילדים. עוד יוער, כי בני הזוג נפרדו לפני מספר שנים, גם לגרסתו של הנאשם (עמ' 8 לת' 1 ש' 239-240).

83. גם טענת הנאשם לפיה המתלוננת גדלה "במכון ליווי" ונחשפה לתכנים מיניים דינה להידחות. האם סיפרה בעדותה כי היא עובדת כגרפיקאית והודתה כי עבדה במשך כשלושה חודשים במועדון חשפנות, בטרם פגשה את אביה של המתלוננת ובטרם המתלוננת נולדה (עמ' 40 לפרוטוקול). אביה של המתלוננת אישר את הדברים בעדותו ושלל שהמתלוננת התגוררה בשלב כלשהו בחייה במכון ליווי (עמ' 69-70 לפרוטוקול). זאת ועוד, חוקרת הילדים הבהירה בעדותה כי אין שום השפעה על מהימנות המתלוננת גם לו היה מתברר כי התגוררה במכון ליווי או בהוסטל או שאמה עבדה כנערת ליווי ואביה השתמש בסמים (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 26 ש' 15). יוער עוד כי אני רואה בנקודה זו עניין משני והתייחסתי אליה למען הסדר בלבד.

84. הורי המתלוננת תיארו בעדותם שמצבה הנפשי של המתלוננת החמיר מאז האירוע וכי היא מטופלת במרכז לילדים נפגעי עבירות מין (עמ' 38 לפרוטוקול). תמיכה נוספת למצבה הנפשי של המתלוננת ניתן למצוא בעדות אחיה, מחקירתו עלה כי המתלוננת סיפרה לו, כשבוע לאחר המקרה, כי הנאשם "קילח אותה בכוח" ונגע לה באיבר המין (עמ' 2 לת' 8). עוד מסר האח, כי אימו סיפרה לו על המקרה והוא זה ששאל את המתלוננת בנוגע למה שאירע וכי כאשר שאל את המתלוננת מה אביהם עושה בנדון, היא השיבה שאביה אמר שזה היה בטעות והסביר שהבין מכך שאביו מאמין לנאשם (עמ' 7 לת' 8 ש' 1-2). עוד עלה מעדותו, שלאחר המקרה המתלוננת מתנהגת באופן מוזר, היא "סהרורית", מפחדת מהחושך, מפחדת לישון וחוששת להיות לבד (עמ' 8 לת' 8 ש' 15-19). יוער, שבסיכום חקירתו, ציינה חוקרת הילדים כי התרשמה שהוא מחויב לדיוק, הודה בליקויים בזיכרון, לא ניסה להגזים בחומרת האירוע ולהתרשמותה, תיאר שיחה עם המתלוננת אותה חווה (עמ' 3 לת' 8).

85. באשר לטענת ההגנה לפיה בן דודתו של הנאשם י'ר'מ', אישר כי הנאשם נוהג לנשק את בני המשפחה, לרבות אותו, על הפה (נ' 14 עמ' 1 ש' 5-9) הרי שדברים אלו עומדים בסתירה לעדות הנאשם עצמו בבית המשפט, שם שלל שהוא מנשק מבוגרים אלא רק ילדים, כלשונו- "מבוגרים-לא. הילדים-כן. יש לי אהבה לילדים. נשיקה אבהית שאיננה כוללת החדרת לשון. (העד תוך התרגשות) איזה לשון? על מה את מדברת?" (עמ' 75 לפרוטוקול

ש' 20-13). יוער, כי ש'מ', נכדתו של הנאשם, שללה גם היא בחקירתה את גרסת הנאשם בנושא נשיקות על הפה (עמ' 7 לת' 9 ש' 2-1, 9-12) וכך גם בנותיו באימרותיהן במשטרה.

86. באשר לעדויות בנות הנאשם, הרי שלא מצאתי אותן מהימנות בנקודות המהותיות למחלוקות. מאמרת בתו של הנאשם א'ג' (ת' 11) עלה כי בשיחה בין הנאשם לאמה של המתלוננת היא ראתה את אביה "נסער ועצבני כמו שהרבה זמן אל (צ"ל לא - ד.פ.) ראיתי אותו, נעלב כזה". לטענתה, היא שמעה את הנאשם משוחח עם האם על כך שלא נתן למתלוננת לאכול (עמ' 1 לת' 11 ש' 9-12). כאשר נשאלה א'ג' האם כשהייתה קטנה אביה נהג לנשקה בפה, השיבה-"לא, אוי ואבוי, אל תגידי לי שזה הולך לכוונים האלה, חשבתי שמדובר בהזנחה, איזה שקר גס, אין סיכוי בעולם, אבא שלי הוא אבא טוב וסבא מצוין, ומעולם לא נגע בנו בצורה לא מוסרית, תבדקו טוב אולי הם רוצים לעשות עלינו קופה, נרקומן וזונה, כמה נמוך. אבא שלה (של המתלוננת - ד.פ.) היה בא אלינו הביתה וגונב לאמא שלי תכשיטים" (עמ' 3 לת' 11 ש' 84-81).

87. נכון אמנם כי מהביטוי "בצורה לא מוסרית" אפשר להסיק כי א'ג' הכחישה נשיקות בעלות קונוטציה מינית על הפה, אולם להתרשמותי מדובר בעדה שהבינה על מה מדובר ואני סבור שהיא הבינה כי היא נשאלת באופן כללי על נשיקות על הפה ואילו אכן אביה נהג לנשק על הפה, היתה משיבה שכן אבל לא נשיקות מיניות.

א'ג' טענה תחילה בעדותה שלא שמעה את השיחה שבין המתלוננת לאימה אך שמעה חלקים מהשיחה, בין היתר בנוגע לכך שהנאשם טען כי הוא כן נותן למתלוננת לאכול. בהמשך, נשאלה האם שמעה את המתלוננת עצמה טוענת שלא נתנו לה לאכול והשיבה בשלילה. לדבריה, לאחר שאביה ניתק את השיחה, הוא אמר לה זאת, כלשונה: "אבא שלי אחרי שניתק את הטלפון אמר לי לידה כשהיא בסלון שאמא שלה אמרה שלא נותנים לה אוכל, הסתכלתי עליה, וזה כאילו עבר ממולה, היא לא הכחישה, לא הודתה, היתה הסכמה שבשתיקה כי היא יושבה ושתקה, והיתה מאוד נינוחה" (עמ' 4 לת' 11, ש' 110-107). השאלה היא מדוע היה הנאשם צריך לשקר לבתו ולטעון שהשיחה עם האם היתה בנושא האוכל ולא סיפר לה מיד על האשמותיה - ההזויות לדבריו - בקשר למעשים מיניים בבתה?

88. מעדות בתו של הנאשם מ'מ' מיום 1/10/13 (ת' 10), עלה כי הנאשם לקח את המתלוננת לאמה שקיללה אותו והיתה "במצב מאוד לא טוב, ממש לא מחוברת למה שקורה" (עמ' 2 לת' 10 ש' 22-20). יוער, כי אמה של המתלוננת כלל לא פגשה בנאשם כשהחזיר את המתלוננת, כפי שעלה מהעדויות, שכן הנאשם הביא את המתלוננת לאביה, נסע משם, והאם הגיעה לשם ולקחה את בתה אחרי שהנאשם עזב. מ'מ' שללה בעדותה שהנאשם נהג לנשק על הפה או על השפתיים. כאשר נשאלה אם הנאשם נהג לנשק את בתה ש'מ' בפה השיבה-"לא. מה פתאום". היא שללה שהוא נהג לנשקה על השפתיים והרחיבה-"... יש לי 2 בנות ובן והוא עזר לי עם שלושת הילדים שלי, ובחיים לא עלה שום דבר כמו שאת מספרת לי, נשיקה על השפתיים. הילדים לא מנשקים בשפתיים אף מבוגר". בהמשך, שללה שכאשר היתה קטנה הנאשם נהג לנשק אותה ואת אחותה על השפתיים. כאשר נשאלה האם היא בטוחה, השיבה-"כן, ע' (הכוונה למתלוננת - ד.פ.) מנשקת על השפתיים, כשהיא

הגיעה היא רצתה לתת לי נשיקה על השפתיים ולא הסכמתי. היא גם חיבקה אותי וישבה עליי. היה נראה לי מאוד מוזר" (עמ' 3 לת/10 ש' 70-83).

גם מ'מ', בתו של הנאשם, טענה בעדותה כי תשובתה בחקירתה במשטרה התייחסה לנשיקות על הפה בקונוטציה מינית אולם, אני סבור שהיא הבינה את השאלה היטב ושללה באופן מוחלט נשיקות של אביה על הפה.

89. מעדות בנות הנאשם במשטרה מצטיירת תמונה מגוננת בלשון המעטה. בחקירתה במשטרה, טענה א'ג' כי סברה שמייחסים לנאשם עבירת הזנחה ובהתאם, הדגישה בחקירתה את עניין האוכל והכפישה את המתלוננת ובני משפחתה. מ'מ' בעדותה, אישרה כי סברה שמייחסים לנאשם עבירת פגיעה או אלימות, היות והיא ואחותה זומנו לעדות, להבדיל מאחיהן (עמ' 3 לת/10 ש' 66-69) וגם היא הכפישה את המתלוננת ובני משפחתה. שתיהן ניסו בעדויותיהן לטעון, תוך מתן דוגמאות, שהמתלוננת ובני משפחתה אינם אמינים ושללו נשיקות בפה או על השפתיים מצד הנאשם, בניגוד לעדותן בבית המשפט. מ'מ' בעדותה, אף הגדילה עשות וטענה מיוזמתה כי המתלוננת נוהגת לנשק בפה להבדיל מהנאשם. יוער, כי אין מקום לקבל את הטענה כי לא הבינו על מה הן נשאלות ונראה כי השינוי המגמתי בעדויותיהן נובע מרצון להגן על אביהן בכל מחיר. שהרי לפחות מדברי בן דודתו של הנאשם י'ר'מ', שהוגשה בהסכמה מבלי שיעיד, ניתן ללמוד כי הנאשם נהג לנשק מבוגרים וילדים מבני משפחתו על פיהם.

בסופו של דבר מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה כי גם אם אניח לטובת הנאשם כי נהג לנשק מי מקרוביו או ילדים על פיהם, ואני מוכן לעשות זאת, אין הדבר מעלה או מוריד שכן אף לא אחד, לרבות הנאשם, טען כי בעת נשיקות אלה נהג הנאשם להחזיר לשונו לתוך פיות המנושקים ולסובבה שם, כפי שטענה המתלוננת. משקיבלנו בנקודה זו את טענת המתלוננת, ודחינו דברי הנאשם, הוכחה מטרה מינית - לשם גירוי או סיפוק מיני - והעבירה הושלמה.

90. באשר לטענת הנאשם לפיה החוקרת שושנה דרור לא נתנה הסבר מניח את הדעת לעיכובים בחקירה הרי שדין הטענה להידחות. רס"ב דרור נשאלה בעדותה מדוע הנאשם נחקר רק כ-15 יום לאחר העברת תיק החקירה והשיבה שהדבר נבע מאילוצים בעבודה. לטענתה, היא מטפלת רק בעבירות מין וכולן חמורות. היא אישרה שרצוי לחקור סמוך ככל שניתן למקרה אולם, כלשונה - "בכל תיק זה רצוי. המצוי זה דבר אחר". עוד הסבירה רס"ב דרור כאשר נשאלה בנוגע לחקירת המתלוננת לאחר חלוף זמן ניכר, והסבירה שבמקרה דנן להערכתה, האם לא דיברה עם המתלוננת על המקרה וכי זיהום חקירה ייתכן גם כאשר הילד נחקר כחצי שעה לאחר המקרה (עמ' 62 לפרוטוקול ש' 16 - עמ' 63 ש' 11). כפי שצוין לעיל, חוקרת הילדים הבהירה שבמקרה דנן לא היה זיהום של חקירת המתלוננת. יוער, כי אין ספק שחקירות ככלל וחקירות ילדים בפרט רצוי לערוך סמוך לאירוע ככל שניתן, אך למרבה הצער לא תמיד הדבר אפשרי והשאלה תהיה האם העיכוב פגם בגירסת הילד או פגע בהגנת הנאשם. במקרה דנן לא ניתן לומר כי הדבר פגם בהגנת הנאשם ולא היה זיהום בחקירת המתלוננת. כפי שצוין לעיל, גרסת האם נמסרה למחרת האירוע והיא תאמה ללא התפתחויות ותוספות את גרסת המתלוננת שבאה כעבור כ-20 ימים, דבר השולל טענת זיהום. עוד עלה מעדות האם כי לא שוחחה עם המתלוננת על האירועים

במהלך אותה תקופה. כפי שצוין לעיל, חוקרת הילדים אף הבהירה שאין הדבר פוגם במהימנות המתלוננת.

סיוע

91. לסיכומי של עניין, עדות המתלוננת שהובאה באמצעות חוקרת הילדים מהימנה מאוד בעיני, דבר המתחזק מאוד לאחר צפייה בתקליטורי חקירתה. מקום שחוקר ילדים אסר להעיד קטין, תוצג חקירת הקטין כראיה במקום עדותו אך לא תשמש בסיס להרשעה, אלא אם יעמוד לצידה סיוע. לפי סעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1956, לעדות כאמור נדרש סיוע כאשר המשקל של ראיית הסיוע ועוצמתה ישתנו ממקרה למקרה. המשקל ועוצמת הסיוע הנדרש עומדים ביחס הפוך למשקלה של הראיה העיקרית (י' קדמי, "**על הראיות**", חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 186, 239; ע"פ 9608/11, 182/12 מ"י נ' פלוני (7.7.14)).

ככל שבית המשפט נותן אמון רב יותר בדברי המתלוננת כך תפחת הדרישה לסיוע בעוצמה רבה. אני סבור כי זהו המצב ביחס למתלוננת במקרה זה.

אמרת המתלוננת לאימה בסמוך לאחר הפגיעה האחרונה בה, המהווה אמרה ספונטנית בתגובה להתרחשות אירוע מרגש וכן אמרה המבטאת את הלך נפשה של המתלוננת, נכנסת בגדר הריג "רס ג'סטה" לפי סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. אמנם בסעיף זה נאמר כי ראייה זו "...תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט". ולכאורה המתלוננת לא היתה עד במשפט כיוון שדבריה הובאו באמצעות עדה אחרת, חוקרת הילדים.

על כך יוער:

ראשית, ניתן לראות במתלוננת "עד במשפט", גם אם העדות הובאה בדרך המיוחדת אשר נקבעה בדין לעניין העדת ילדים.

שנית, הפסיקה הכירה, כפי שהכיר המשפט המקובל מקדמת דנא, שסעיף 9 הנ"ל יכול לחול גם במקום בו מוסר האימרה אינו עד במשפט ולדעתי, עדות של ילד צעיר, שבשל גילו אינו מעיד בעצמו בבית המשפט כדי לא לחשוף אותו לנזקים נוספים, מתאים לחלופה זו. (ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460).

יחד עם זאת, מיידיות התלונה של המתלוננת לאמה בטלפון, ובהמשך מסירת התלונה תוך מספר שעות לאביה לאחר שהובאה אליו ע"י הנאשם, אינם יכולים להיחשב כסיוע שכן דבר זה אינו ממלא אחר התנאי לפיו על ראיית הסיוע להיות ראייה עצמאית ולא מאותו מקור, מאותה ראייה - דברי המתלוננת - הטעונה סיוע.

מיידיות התלונה יכולה להצטרף ולהוסיף משקל לראיית סיוע המצוייה במצבה הנפשי של המתלוננת, מיד לאחר האירוע, ולהוות חיזוק לראיית סיוע אך לא סיוע בעצמה כפי שגם צירוף של כמה חיזוקים עשוי ליפול מחוץ לגבולותיה המהותיים של דרישת הסיוע (ע"פ 9608/11 הנ"ל), בעמ' 21).

לעניין דרישת ה"בו זמנית", או הסמיכות בין הארוע למתן האימרה, הרי שמדובר במקרה דנן בקורבן העבירה ולכן המבחן החל הינו "מבחן התאוששות" ומכאן כל עוד קורבן העבירה לא

התאושש- תתקבל אמרתו כחריג לכלל (שם, עמ' 597-590).

לסיכום, סיוע ניתן למצוא בענייננו כמבואר להלן במצבה הנפשי של המתלוננת מייד לאחר האירועים כפי שעלה מעדות האם. (לעניין מצב נפשי של מתלוננת שעשוי לשמש כסיוע ראה: ע"פ 6214/94 מדינת ישראל נ' פלוני (19.2.95), ע"פ 1121/96 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (3), 353, (1996)).

כתימוכין לאמור אפנה לעמ' 37-38 לפרוט', שם מסרה האם את הדברים הבאים:

"פתיאום אחרי יומיים, היא כל יום היתה מתקשרת אלי והיתה אומרת שמתגעגעת, ביום השלישי התקשרה והתחילה להגיד לי: תבואי תקחי אותי מהר, אלי מציק לי. אני מכירה את אלי טוב מאוד. לא חשבתי לרגע שיכול להיות דבר כזה שהוא נגע בילדה שלי. לרגע לא הייתי מסכימה שהוא יקח אותה למקום הזה. היא התחילה לבכות ולהגיד שהוא מציק לי. שאלתי אותה מה הוא עושה לך, אז היא אמרה שהוא מנשק אותי בפה עם הלשון לא נשיקה רגילה ונוגע מאחורה. זה הספיק לי. אני התחלתי לצרוח, אמרתי שאני רוצה אותה בחזרה... התקשרתי לאבא שלה... האב התחיל להרגיע אותי, הכל בסדר, לא יכול להיות, שתקחי אותה מחר, אמרתי שאני רוצה היום, לא מחר, התחלתי לצרוח משטרה וכל זה בטלפון, כולם בעבודה היו אנשים ששמעו..."

בהמשך, לאחר שהנאשם הביא את המתלוננת לאביה, מסרה האם (בעמ' 38 לפרוט'):

"לפני שבאתי לקחת אותה, הילדה התקשרה אלי בדיוק לפני שעליתי. הייתי למטה. אמרה: אמא, אמא תבואי מהר תקחי אותי. היא רעדה בטלפון. מהר תבואי תקחי אותי כבר..."

לאחר התלונה במשטרה וחקירתה של המתלוננת ע"י חוקרת הילדים סיפרה האם כי:

"...פעם בשבוע ביום ראשון אני לוקחת אותה לאל"י - מרכז לילדים נפגעי מין. יש לה פחדים, כל הזמן פוחדת גם בתוך הבית. היא מפחדת מכל דבר, מפחדת להישאר לבד, כל הזמן הולכת אחרי". (עמ' 38 לפרוט')

יש להצטער על כך שבסיכומיו (עמ' 8) לא דייק הסניגור, בלשון המעטה, וטען כי האם לא מסרה בעדותה כי בשיחה הטלפונית עם המתלוננת, בכתה המתלוננת והוסיף כי גם בהודעותיה במשטרה האם לא ציינה שהמתלוננת בכתה בשיחה זו.

ראשית, ראינו לעיל, כי האם מסרה במפורש כי בשיחת הטלפון הראשונה המתלוננת "בכתה" ובשיחה השנייה שהיתה כבר מבית אביה, "רעדה" בטלפון.

שנית, ב"כ הנאשם אינו רשאי להפנות לדברים שאמרה, או לא אמרה, המתלוננת באימרותיה במשטרה כשאלה לא הוגשו על-ידי הסניגור לבית המשפט, והוא לא חקר את העדה בנקודה זאת בחקירתה הנגדית ולא הטיח בה את הטענה כי באימרותיה לא סיפרה שהמתלוננת בכתה בשיחת

הטלפון בה ביקשה מהאם לקחתה כי הנאשם מציק לה.

אף שהבאתי לעיל את דברי האם בדבר הטיפול הנפשי אותו מקבלת המתלוננת לאחר המקרה (טענה שחזקה בחקירת אחיה נ'ש' - ת/8, ת/8א, ת/8ב), איני סבור שמצב נפשי זה - הגם שאנו מקבלים כמהימנים דברי האם ונ'ש' - מהווה סיוע, בשל ריחוקו של טיפול זה מן האירועים אולם, יש לראותו כמחזק את הסיוע הטמון במצב הנפשי המידי של המתלוננת כפי שבא לידי ביטוי בשיחת הטלפון בה ביקשה לחזור הביתה ושיחת הטלפון עם האם מבית אביה.

צפייה בתקליטורי החקירה ומעדויות הוריה, מעלה שמדובר בילדה שהבינה על מה היא נשאלת, והיא בעלת יכולת ביטוי טובה.

בקשתה החריגה והדחופה מאמה לחזור הביתה ולא להישאר עוד אצל הנאשם ובהשגחתו, תוך כבי ובהמשך בשיחה מבית אביה מתוך רעד, מצביעים על מצב נפשי סוער ניכר ולא שולי, ההופך אותו לראייה עצמאית ובשל כך לראיית סיוע. (ראו בענין זה את האמור בע"פ 9608/11 הנ"ל). אני סבור כי מדובר בראיית סיוע שעוצמתה רבה וזאת בנוסף לרמת המהימנות הגבוהה שרכשתי לדברי המתלוננת בחקירתה, כאמור.

בהקשר זה נאמר עוד בפסיקה:

"על מצבו הנפשי של הקורבן לאחר מעשה מעיד, בדרך כלל, אדם שהיה עד לגילוי חיצוני בהתנהגותו של הקורבן לדוגמה: התפרצות בכי, סערת רגשות, פחד, היסטריה, ותגובות אחרות שיש בהן כדי ללמד על המתחולל בנפשו פנימה. ניתן לומר שעדות כזאת היא מעין "צילום רנטגן" של נפש הקורבן כמו "צילום רנטגן" של גופו שזה כמו זה קבילים כראיה".

(ע"פ 3416/98 איפרגן נ' מדינת ישראל, פ,ד נד(4), 769, 784).

שקרי הנאשם

העובדה כי לא נתתי אמון בגרסת הנאשם אינה מביאה לקביעה כי שקריו במקרה זה מהווים ראיות פוזיטיביות לחובתו או כי הם מגיעים לדרגות סיוע. יחד עם זאת, העדר המהימנות, הסתירות הפירכות, עדותו המתפתלת והסבריו המופרכים שנראו בעיני כנסיון להתחמק מאחריות ולמסור, על פי ההתפתחויות בתיק, גרסאות שלדעתו משרתות את מטרותיו, כל אלה מהווים בעיני לא רק חיזוק למהימנות המתלוננת, אלא גם חיזוק לראיית הסיוע המצויה במצבה הנפשי של המתלוננת, שהתבטא בשיחת הטלפון הראשונה עם האם, מבית בתו של הנאשם, ובשיחה השניה איתה מבית האב.

כאמור, גם התלונה המיידית לאם, בטלפון, וכעבור מספר שעות הגילוי לאב בביתו, אף שאינם יכולים להוות סיוע, מהווים חיזוק לסיוע וכך גם מצבה הנפשי הסוער, הצעקני וההיסטרי של האם, עם שמיעת דברי בתה, ותלונתה במשטרה למחרת היום, מחזק בעיני את מהימנות המתלוננת ואת ראיית הסיוע.

דהיינו, שאין זה סביר כי האם צרחה ואיימה לפנות למשטרה והיתה היסטרית רק במסגרת "הצגה" המיועדת לחזק עלילה נגד הנאשם ומכאן שאכן שמעה מבתה את קורותיה אצל הנאשם בשיחות הטלפון,

באופן פתאומי, וכשהילדה בוכה ורועדת. מכאן שגם הטענה כי הילדה מעלילה, מאבדת את כוחה.

מחשבה פלילית

באשר ליסוד הנפשי מסכים אני עם טענת המאשימה לפיה מעשי הנאשם - נשיקות על הפה הכוללות החדרת לשון ומסאג' ליד עצם הזנב - מלמדים מעצם טיבם וטבעם על מטרה מינית הטמונה בהם דהיינו, לשם גירוי או סיפוק מיני, ודי בהוכחת הרכיב ההתנהגותי לשם כך.

החדרת לשון וסיבובה בתוך הפה של ילדה בת 7, תוך שלשוננו של הנאשם נוגעת בלשונה וב"וורוד" שיש בפה, וכשהיא מדווחת על תחושת גועל ומנסה להסתתר מאחורי שמיכה כדי להתרחק מנשיקה על פיה, והוא חוזר ומנשקה, אין לפרש התנהגות זו אלא, כמעשה לשם גירוי וסיפוק מיני.

הוא הדין בישיבתאדם מבוגר כמו הנאשם על המתלוננת השוכבת על בטנה, ובהרמת מכנסיה ועשיית מסאג' - כואב - עד עצם הזנב "קרוב לחור", כדברי המתלוננת.

מדובר אמנם, כדברי ב"כ המאשימה, במסכת אחת של מעשים שנמשכה 3 ימים ומשנוסיף לכך את גירסת הנאשם אשר אינו מכחיש את עיקר המעשים אלא רק את חלקיהם "המיניים" ולוקה באי דיוקים רבים, בלשון המעטה, מלמד הדבר על מודעותו למעשיו ועל כך שמעשיו נעשו לשם גירוי או סיפוק מיניים.

ומה הדין בקשר למקלחות?

על פי גירסת המתלוננת שנמצאה מהימנה, הנאשם שיפשף בחוזקה באמצעות ספוג את ישבנה ואיבר מינה. ב"כ המאשימה מסכימה בסיכומיה (סעיף 53) כי: "...יכול שאדם יתנהל באופן שהתנהל הנאשם כשכוונותיו תמימות".

אולם, לדעת ב"כ המאשימה, מעשי הנאשם במקלחת הינם חלק ממסכת מתמשכת של מעשים מיניים - מסאג' ונשיקות עם הלשון על פיה של המתלוננת שנמשכו 3 ימים - ומכאן שגם מעשים אלה נעשו לשם גירוי וסיפוק מיניים.

אף שהטענה מצביעה על אפשרות שמעשי הנאשם במקלחת נעשו לשם גירוי וסיפור מיני, איני סבור שיש להרשיע את הנאשם בעבירה הנובעת מהם ואין מקום לשלול לחלוטין את גרסתו כי לא היה מוכן להשאיר את המתלוננת ללא השגחה במקלחת, שמא תחליק או תיכווה במים רותחים, וכי רחץ את המתלוננת עם הספוג בישבנה ואיבר מינה, ללא מטרת גירוי וסיפוק מיני. דהיינו, נותר בנקודה זו ספק בלבי, ולא מכיוון שאיני מאמין למתלוננת אלא דווקא כיוון שאני מאמין לה.

משנותר ספק אז אין ספק, ויש לזכות את הנאשם מן העבירה הקשורה למעשיו במקלחת. (ע"פ 7653/11 **ראובן ידן נ' מדינת ישראל** (26.7.12)).

סוף דבר

לאור האמור לעיל אציע לחברי הנכבדים **להרשיע** את הנאשם בעבירות של מעשים מגונים בנסיבות אינוס המיוחסות לו בכתב האישום, ככל שאלה מתייחסות לשלושה מקרים של מסאג' ומספר מקרים של נשיקות על פיה של המתלוננת תוך החדרת לשונו לפיה (סעיפים 3א, 5 ו- 6 לכתב האישום).

עוד אציע לחברי **לזכות** את הנאשם מן העבירה של מעשים מגונים בנסיבות אינוס ככל שזו מתייחסת למעשיו במקלחת (סעיף 3ב. לכתב האישום).

ד. פיש, שופט

אני מסכים.

מ. גלעד, שופט
[אב"ד]

אני מסכימה.

ר. פוקס, שופטת

אשר על כן אנו **מרשיעים** את הנאשם כאמור בחוות דעתו של כב' השופט ד. פיש, בעבירות של **מעשה מגונה בנסיבות אינוס** לפי סעיפים 351(ג)(2) + 348(ב) + 345(א)(1) + 345(ב)(1) לחוק העונשין, וזאת בקשר ל-3 מקרים של מסאג' ומספר נשיקות על פי המתלוננת, תוך החדרת לשונו לפיה.

אנו **מזכים** את הנאשם מן העבירה של **מעשה מגונה בנסיבות אינוס**, על פי הסעיפים הנ"ל של חוק העונשין, ככל שזו מתייחסת למעשי הנאשם כלפי המתלוננת במקלחת.

ניתנה והודעה היום א' כסלו התשע"ה, 23 בנובמבר 2014, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.

ד. פיש, שופט

ר. פוקס, שופטת

מ. גלעד, שופט
[אב"ד]